

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς
πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Τόμος 7ος

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ
ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

*Ομάδα Εργασίας Υπουργείου
Παιδείας, δια Βίου Μάθησης και
Θρησκευμάτων*

ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

Άγαλμα του Ραμσή Β΄ και ανδριάντας του Αυγούστου (αριστερά). Αναθηματικό ανάγλυφο αυτοστεφανούμενου εφήβου από το ιερό της Αθηνάς στο Σούνιο (κέντρο).

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΑΝΤΩΝΗ ΜΑΣΤΡΑΠΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς
πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Α΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

(ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ)

Τόμος 7ος

Συγγραφέας
ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΣΤΡΑΠΑΣ,
δ.φ., εκπαιδευτικός Δ. Ε.

Επιτροπή αξιολόγησης
ΜΙΚΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ.,
καθηγητής του Παν/μίου Αθηνών
ΜΑΝΔΑΛΑΚΗ ΑΙΚΑΤ.,
δ.φ., εκπαιδευτικός Δ.Ε.
ΠΕΡΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ., μ.δ.,
εκπαιδευτικός Δ.Ε.

Υπεύθυνος για το Παιδαγωγικό
Ινστιτούτο:
ΙΩΣΗΦ ΠΕΡΑΚΗΣ,
δ.φ., Πάρεδρος του Π.Ι.

Φιλολογική επιμέλεια
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΑΚΚΑ, μ. ιστορίας,
εκπαιδευτικός Δ.Ε.

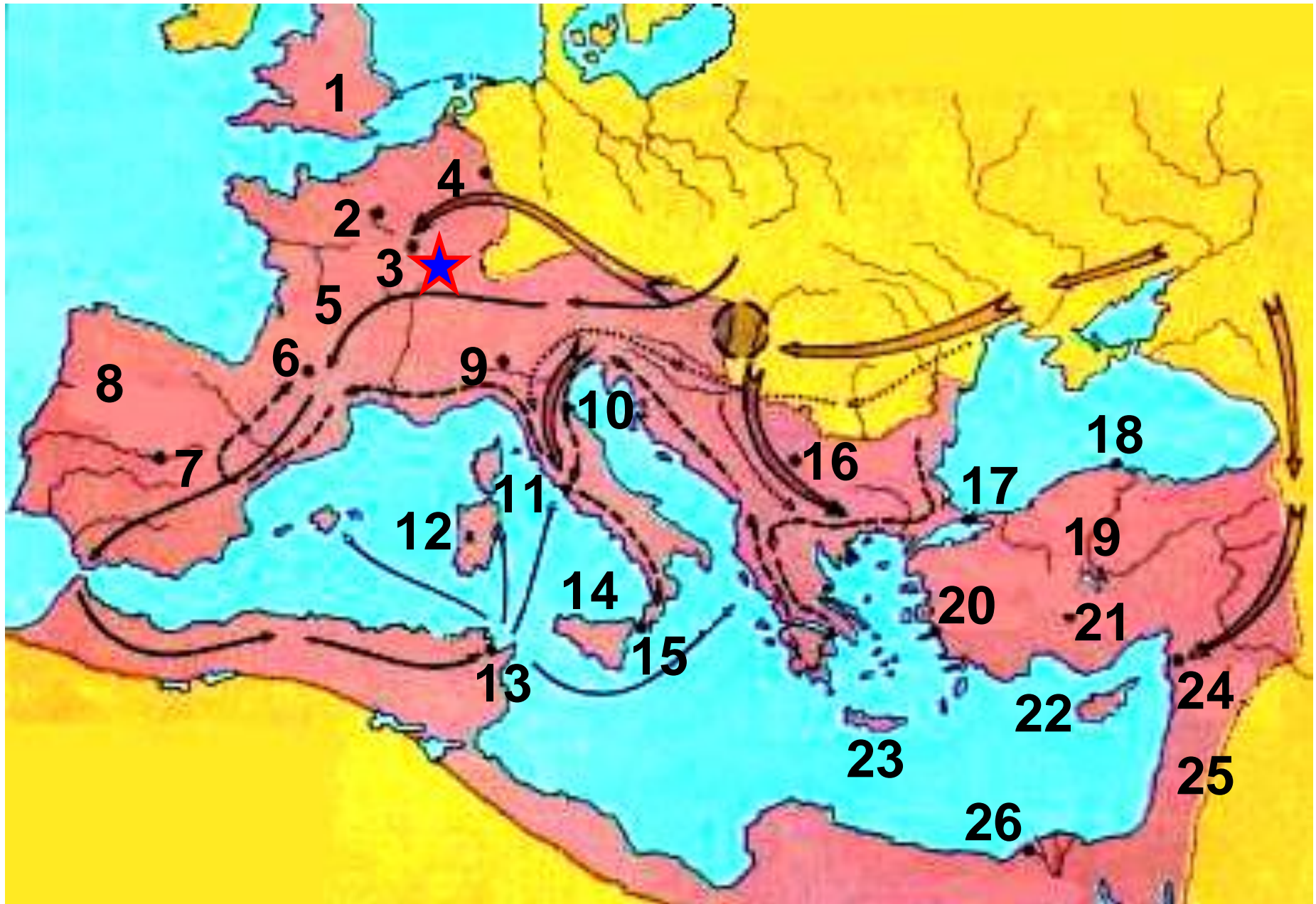
VI. Η ΥΣΤΕΡΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ (4ος - 6ος αι. μ.Χ.)

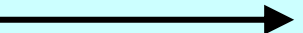
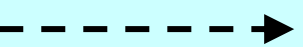

Ανάγλυφη παράσταση της βάσης του οβελίσκου* του Μ. Θεοδοσίου. Απεικονίζεται ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος Α με αυλικούς και φρουρούς στο αυτοκρατορικό θεωρείο του ιπποδρόμου και στο κάτω μέρος θεατές.

(Κωνσταντινούπολη, Πλατεία του Ιπποδρόμου)

Χάρτης: Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ (5ος αιώνας μ.Χ.)

	Ούνοι
	Βάνδαλοι
	Βησιγότθοι
	Οστρογότθοι
	Σάξονες
 451	Μάχες

1. Λονδίνιο
2. Παρίσι
3. Καταλαυνικά Πεδιά
4. Κολωνία
5. ΓΑΛΑΤΙΑ
6. Τολόσα
7. Τολέδο
10. Ραβέννα
13. Καρχηδόνα
16. Ναϊσσός
18. Σινώπη
21. Ικόνιο
24. Αντιόχεια

8. ΙΣΠΑΝΙΑ
11. Ρώμη
14. ΣΙΚΕΛΙΑ
17. Κωνσταντινούπολη
19. ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ
22. ΚΥΠΡΟΣ
25. ΣΥΡΙΑ
9. Μεδιολάνο
12. ΣΑΡΔΗΝΙΑ
15. Ρήγιο
20. Έφεσος
23. ΚΡΗΤΗ
26. Αλεξάνδρεια

1. Η μετεξέλιξη του Ρωμαϊκού κράτους (4ος-5ος αι. μ.Χ.)

Οι αιτίες που οδήγησαν στην παρακμή του ρωμαϊκού κράτους αλλοίωσαν βαθμιαία αλλά σταθερά τα χαρακτηριστικά οργάνωσης και λειτουργίας ολόκληρου του αρχαίου κόσμου. Συγχρόνως όμως δημιούργησαν νέα δεδομένα, τα οποία μετεξελίχθηκαν στη διάρκεια των επομένων αιώνων (4ο-6ο αι. μ.Χ.) σε γνωρίσματα ενός καινούργιου κόσμου, του «μεσαιωνικού». Η περίοδος αυτή της ύστερης αρχαιότητας αποτελεί ουσιαστικά ένα μεταβατικό στάδιο.

Στην αρχή αυτής της περιόδου ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός με τις μεταρρυθμίσεις του αναδιοργάνωσε το κράτος, δίνοντας απολυταρχικό χαρακτήρα στη διοίκησή του.

Στη συνέχεια, ο Μ. Κωνσταντίνος, με τη μεταφορά της πρωτεύουσας και την αποδοχή του Χριστιανισμού, δημιούργησε τις προϋποθέσεις μετεξέλιξης της αυτοκρατορίας. Η ρωμαϊκή Ανατολή ισχυροποιήθηκε και διαμόρφωσε προοδευτικά τη βυζαντινή φυσιογνωμία της. Γι' αυτό και η περίοδος αυτή (4ος-6ος αι. μ.Χ.) ονομάζεται πρωτοβυζαντινή.

Το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα του 4ου αι. μ.Χ. η αυτοκρατορία ήταν διαιρεμένη σε Ανατολικό και Δυτικό Ρωμαϊκό κράτος. Η διαίρεση αυτή οριστικοποιήθηκε το 395 μ.Χ. και υπήρξε καθοριστική για τις μετέπειτα εξελίξεις και των δύο τμημάτων της αυτοκρατορίας.

Στο ανατολικό τμήμα, το ελληνικό στοιχείο ήταν κυρίαρχο- είχε επηρεαστεί όμως από τη ρωμαϊκή κρατική

παράδοση, που διατηρήθηκε έντονη, και το Χριστιανισμό, που αναγνωρίστηκε ως επίσημη θρησκεία. Η σύνθεση αυτών των γνωρισμάτων δημιούργησε ένα νέου τύπου πολίτη, το βυζαντινό, ο οποίος ανεξάρτητα από την εθνολογική του προέλευση, αγωνίστηκε για τη διατήρηση της αυτοκρατορίας.

Η πορεία του δυτικού τμήματος ήταν όμως διαφορετική. Η οριστική διαίρεση ταυτίζεται εδώ με το τέλος του αρχαίου κόσμου. Το κράτος αποδυναμωμένο στη διάρκεια του 5ου αι. μ.Χ. κατακλύστηκε από ξένους λαούς.

Οι Γότθοι και οι Ούνοι εισέβαλαν στα εδάφη του. Οι «βαρβαρικές» επιδρομές, που είναι γνωστές ως η μεγάλη μετανάστευση των λαών, αντιμετωπίστηκαν με επιτυχία από

το Ανατολικό Ρωμαϊκό κράτος. Αντίθετα, το Δυτικό κράτος καταλύθηκε (476 μ.Χ.) και γερμανικοί λαοί εγκαταστάθηκαν στα εδάφη του.

1.1 Ο Διοκλητιανός και η αναδιοργάνωση της αυτοκρατορίας

Οι διοικητικές αλλαγές. Όταν ο Διοκλητιανός έγινε αυτοκράτορας (284 μ.Χ.) θέλησε να φέρει την τάξη στο ρωμαϊκό κράτος. Επειδή είχε αποδειχθεί ότι ένας άρχοντας δεν επαρκούσε για τις ανάγκες της διοίκησης της αυτοκρατορίας, ο Διοκλητιανός, αν και απολυταρχικός, αποφάσισε να προχωρήσει σε τολμηρές διοικητικές αλλαγές μοιράζοντας την εξουσία. Η μεταβολή του διοικητικού συστήματος ανταποκρίνεται κυρίως στην ανάγκη άμε-

σης παρέμβασης του στρατού και καλύτερης φύλαξης των συνόρων.

Ο Διοκλητιανός κυβέρνησε το ανατολικό τμήμα της αυτοκρατορίας και έδωσε τη διοίκηση του δυτικού σ' έναν αφοσιωμένο σ' αυτόν στρατιωτικό, το Μαξιμιανό. Οι δύο αυτοί αυτοκράτορες, που πήραν τον τίτλο του Αυγούστου, παραχώρησαν στη συνέχεια τη διοίκηση ενός μέρους από τις περιοχές που κυβερνούσαν σε δύο συνάρχοντες: ο Διοκλητιανός στον Γαλέριο και ο Μαξιμιανός στον Κωνστάντιο το Χλωρό. Οι δύο συνάρχοντες έφεραν τον τίτλο του Καίσαρα. Έτσι η εξουσία μοιράστηκε σε τέσσερα διαφορετικά κέντρα. Στην Ανατολή, Αύγουστος ήταν ο Διοκλητιανός με έδρα τη Νικομήδεια της Βιθυνίας και Καίσαρας ο Γαλέριος με έδρα το Σίρμιο, στη σημερινή Σερβία. Πα-

**Νόμισμα με ανάγλυφη
παράσταση της κεφαλής
του Διοκλητιανού
(Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)**

**ράλληλα, στη Δύση Αύγουστος ή-
ταν ο Μαξιμιανός με έδρα το Μιλάνο
στην Ιταλία και Καίσαρας ο Κων-
στάντιος ο Χλωρός με έδρα τους
Τρεβήρους στη Γαλατία.**

**Το σύστημα αυτό ονομάστηκε
Τετραρχία και επέτυχε να διατηρή-
σει προς στιγμή την ακεραιότητα
της αυτοκρατορίας. Η Ρώμη ήταν
θεωρητικά η πρωτεύουσα της αυτο-
κρατορίας και παρέμεινε η έδρα της
συγκλήτου.**

**Η αλλαγή στη μορφή του πολι-
τεύματος. Ο Διοκλητιανός μετέβαλε
το χαρακτήρα της μοναρχίας¹. Όλο
το κράτος χωρίστηκε σε μικρές ε-**

παρχίες, τη διοίκηση των οποίων ανέλαβαν υπάλληλοι που διορίζονταν από τον ίδιο τον αυτοκράτορα. Ο στρατός κάθε περιοχής είχε δικούς του διοικητές, διαφορετικούς από εκείνους των επαρχιών. Μ' αυτόν τον τρόπο αφαιρέθηκε από το στρατό η πολιτική εξουσία.

1. Τα αίτια της επιτυχίας του Διοκλητιανού

Η επιτυχία του οφείλεται στα ίδια αίτια που είχαν συντελέσει στην επιτυχία του Αυγούστου διακόσια πενήντα χρόνια πριν. Ο ίδιος δεν ήταν καθόλου ανώτερος από πολλούς διακεκριμένους αυτοκράτορες του αιώνα και την αρχή για κάθε μια από τις μεταρρυθμίσεις του είχαν κάνει ήδη οι προκάτοχοι του. Ο Διοκλητιανός όφειλε τη σταθερότητα

του θρόνου του κυρίως στην κόπωση και στην αηδία που είχαν καταλάβει το στρατό και την κοινωνία - αισθήματα που επικρατούσαν και όταν ο Αύγουστος ανέβηκε στην εξουσία. Ο κόσμος διψούσε για ειρήνη και ζητούσε να επιστρέψει σε μια λίγο-πολύ ήρεμη ζωή. Σταδιακά ο αυτοκράτορας αποκτούσε περισσότερους οπαδούς, πρόθυμους να τον βοηθήσουν στο δύσκολο έργο του, την αποκατάσταση της ειρήνης και της τάξης. Με όλα αυτά δεν θέλω να αρνηθώ πως ο Διοκλητιανός ήταν μια μεγάλη προσωπικότητα. Η αξία του, όπως και η αξία του Αυγούστου, βρίσκεται στο γεγονός πως συνειδητοποίησε το πνεύμα των καιρών του και μπόρεσε να το εκμεταλλευτεί. Εξάλλου, όπως ο Αύγουστος, έτσι και ο Διοκλητιανός δεν εισήγαγε καμία νέα βασική αρ-

χή: απλώς τις τάσεις που αναπτύσσονταν ασυντόνιστα μέσα στη σύγχυση της εποχής τις συγκέντρωσε σε ένα ενιαίο σύνολο και του έδωσε τη μονιμότητα νομικού καθεστώτος. Κύριος στόχος του δεν ήταν η ευημερία των υπηκόων του αλλά η ανόρθωση και η ενίσχυση του κράτους: με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα από κάθε προκάτοχό του θυσίασε τα συμφέροντα του λαού στα συμφέροντα του κράτους.

M. Rostovtzeff, ό.π., σ. 315.

Η σταδιακή συγκέντρωση των εξουσιών στο πρόσωπο του αυτοκράτορα επικυρώθηκε με την υιοθέτηση από τον Διοκλητιανό του πρωτοκόλλου της αυλής των Σασανιδών βασιλέων της Περσίας. Ο αυτοκράτορας έγινε απροσπέλαστος για

τους υπηκόους του, στις εμφανίσεις του φορούσε το διάδημα και την πορφύρα* και επέβαλλε την προσκύνηση. Περιβλήθηκε, τέλος, με την ιερότητα που του απέδιδε η προσφώνηση «Ζευσ» και η απαίτηση να λατρεύεται ως θεός.

Το σύμπλεγμα της Τετραρχίας (περ. 300 μ.Χ.). Απεικονίζει ανά δύο τους Τετράρχες: Διοκλητιανό - Μαξιμιανό, Γαλέριο - Κωνσταντίο Χλωρό. (Βενετία, Νότια γωνία Αγίου Μάρκου)

Η συγκέντρωση όλων των εξουσιών σ' ένα πρόσωπο άλλαξε ουσιαστικά το πολιτειακό σύστημα του Αυγούστου. Μετέβαλε δηλαδή

**την Ηγεμονία (Principatus) σε
Απόλυτη Μοναρχία (Dominatus).**
Ο πρώτος πολίτης του κράτους
(princeps) έγινε τώρα απόλυτος μο-
νάρχης (dominus).

1.2 Μ. Κωνσταντίνος: Εκχριστιανι- σμός και ισχυροποίηση της ρωμαϊ- κής Ανατολής

**Η δημιουργία του χριστιανικού
ρωμαϊκού κράτους. Το σύστημα
της Τετραρχίας δεν έδωσε λύση
στα προβλήματα της αυτοκρατο-
ρίας· αντίθετα, ενίσχυσε τους αντα-
γωνισμούς και πρόβαλε τις φιλοδο-
ξίες των συναρχόντων. Για είκοσι
χρόνια αφότου αποσύρθηκε από
την εξουσία ο Διοκλητιανός (305
μ.Χ.) μέχρι και την πλήρη επικρά-
τηση του Κωνσταντίνου, οι διάδο-
χοι και οι συνάρχοντές τους άλλη-**

λοεξοντώνονταν. Μέσα από τις συγκρούσεις αναδείχθηκε ο Κωνσταντίνος. Διαδέχτηκε στην εξουσία τον πατέρα του Κωνσταντίο Χλωρό ως Καίσαρας των δυτικών επαρχιών της αυτοκρατορίας.

Τρία σημαντικά γεγονότα σφράγισαν το χρονικό διάστημα μέχρι την επικράτησή του:

♦ Νίκησε στη Μουλβία γέφυρα του Τίβερη, κοντά στη Ρώμη, τον αντίπαλό του στη Δύση, Μαξέντιο (312 μ.Χ.).

♦ Ως Αύγουστος και μόνος κυρίαρχος στη Δύση ήρθε σε συνεννόηση με τον Αύγουστο της Ανατολής Λικίνιο. Οι δύο Αύγουστοι αποφάσισαν στο Μιλάνο να μην προσλάβουν Καίσαρες και να συνεργαστούν από κοινού για τη διοίκηση της αυτοκρατορίας (313 μ.Χ.).

♦ Νίκησε κοντά στην Αδριανούπολη και μετά από λίγο θανάτωσε το μόνο αντίπαλό του Λικίνιο (324 μ.Χ.).

Ο Κωνσταντίνος έμεινε μονοκράτορας, έδωσε απολυταρχικότερο απ' ό,τι ο Διοκλητιανός. Ο αυτοκράτορας ήταν απρόσιτος στους υπηκόους του και στη σύγκλητο, περιβαλλόταν από τους ανακτορικούς υπαλλήλους και το ανακτορικό συμβούλιο, το οποίο λειτουργούσε συμβουλευτικά και μόνο όταν το ήθελε ο αυτοκράτορας. Η σύγκλητος, εξάλλου, που μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη, έμεινε ένα τιμητικό σώμα χωρίς εξουσία, που πλαισίωνε στις δεξιώσεις τον αυτοκράτορα.

Καθοριστική ήταν η στάση του Κωνσταντίνου στο θέμα της αυτοκρατορικής λατρείας. Ο αυτοκράτορας δεν ήταν πλέον ο θεός για

τους υπηκόους του αλλά ο εκλεκτός του θεού που κυβερνούσε με τη θεία χάρη. Αν και ο Κωνσταντίνος μέχρι το τέλος της ζωής του κράτησε - όπως, άλλωστε, συνέβη και με τους άμεσους διαδόχους του - τον ειδωλολατρικό τίτλο του "Μεγίστου Αρχιερέως", εντούτοις με μια σειρά από ενέργειες εκδήλωσε την υποστήριξή του στο Χριστιανισμό. Η πολιτική που εφάρμοσε φανερώνει την απόφασή του να ενισχύσει την αυτοκρατορία με το Χριστιανισμό.

Αποφασιστικό ρόλο στην ιστορία των σχέσεων του κράτους και της νέας θρησκείας έπαιξε το Διάταγμα των Μεδιολάνων. Με κοινή απόφαση του Κωνσταντίνου και του Λικίνιου καθιερώθηκε απόλυτη ελευθερία στην επιλογή λατρείας για τους κατοίκους της αυτοκρατορίας. Το Διάταγμα των Μεδιολάνων,

γνωστό και ως **Διάταγμα της ανεξιθρησκίας**, υπογράφηκε στην αρχή στο Μιλάνο (Μεδιόλανα) το Φεβρουάριο του 313 μ.Χ. και είχε ισχύ για τους κατοίκους του δυτικού τμήματος². Μερικούς μήνες αργότερα έγινε αποδεκτή η ίδια απόφαση και για τους κατοίκους του ανατολικού τμήματος, στη Νικομήδεια της Βιθυνίας. Μ' αυτό το διάταγμα δεν υφίστατο πλέον καμία διάκριση μεταξύ των χριστιανών και μη χριστιανών υπηκόων της αυτοκρατορίας.

2. Το διάταγμα των Μεδιολάνων

Εγώ, ο Αύγουστος Κωνσταντίνος και εγώ, ο Αύγουστος Λικίνιος όταν ευτυχήσαμε να συναντηθούμε στο Μεδιόλανο και να συζητήσουμε όλα τα θέματα που αφορούν το κοινό συμφέρον, αποφασίσαμε ότι ...

έπρεπε πρώτα απ' όλα να τακτοποιήσουμε όσα έχουν σχέση με την ευλάβεια και το σεβασμό προς το θείο, δηλαδή να δώσουμε και στους χριστιανούς και σ' όλους τους άλλους την ελευθερία να επιλέγουν τη θρησκεία που θέλουν, ώστε οποιαδήποτε θεότητα και οποιαδήποτε ουράνια δύναμη υπάρχει να είναι ευνοϊκή προς εμάς και σε όλους όσους είναι κάτω από την εξουσία μας.

Ευσέβιος, Εκκλησιαστική ιστορία, Χ, V, 4-5.

Η έκδοση του Διατάγματος των Μεδιολάνων συνδέεται με το ζήτημα του εκχριστιανισμού της αυτοκρατορίας και πολύ περισσότερο με το πρόβλημα της στάσης του Κωνσταντίνου απέναντι στο Χριστιανισμό.

Αργυρό νόμισμα του Μ.
Κωνσταντίνου. Εικονίζει
τον αυτοκράτορα με κρά-
νος πάνω στο οποίο έχει
χαραγμένο το χριστόγραμμα.
(Μόναχο, Κρατική Νομισματική
Συλλογή)

Είναι γεγονός ότι ο Κωνσταντί-
νος με μια σειρά από ενέργειες
προέβαλε και ευνόησε το Χριστια-
νισμό. Μετά από τη νίκη του κατά
του Μαξέντιου στη Μουλβία γέφυρα
φαίνεται ότι συνειδητά είχε αποδε-
χτεί τη νέα θρησκεία. Υιοθέτησε ως
σύμβολο το χριστόγραμμα (Χ), το
οποίο τοποθέτησε στις ασπίδες
των στρατιωτών του και στην αυτο-
κρατορική σημαία. Προστάτευσε το
Χριστιανισμό από τις αιρέσεις κα-

θιερώνοντας το θεσμό των Οικουμενικών συνόδων. Ο ίδιος και η μητέρα του συνέβαλαν στην οικοδόμηση εκκλησιών και τέλος, λίγο πριν πεθάνει, βαφτίστηκε χριστιανός.

Πάντως, οι θρησκευτικές επιλογές του Μ. Κωνσταντίνου και η «μεταστροφή» του προς το Χριστιανισμό απασχόλησαν τους ιστορικούς και υπήρξαν θέμα επιστημονικής σύγκρουσης³.

3. Η «μεταστροφή» του Μ. Κωνσταντίνου προς το Χριστιανισμό: Οι απόψεις δύο σύγχρονων ιστορικών

α. Λίγα ζητήματα προκάλεσαν τόσο ατέρμονες και ζωηρές συζητήσεις στην ιστορική έρευνα και έλα-

βαν τόσο αντιφατικές απαντήσεις, όσο το πρόβλημα των σχέσεων του Κωνσταντίνου με το Χριστιανισμό. Πολλοί πιστεύουν ότι ο Κωνσταντίνος ήταν θρησκευτικά αδιάφορος και ότι υποστήριζε το Χριστιανισμό από καθαρά πολιτικούς λόγους. Άλλοι πιστεύουν στην ειλικρινή μεταστροφή του και δέχονται ότι αυτή αποτέλεσε τον αποφασιστικό λόγο για την αλλαγή της θρησκευτικής πολιτικής της αυτοκρατορίας. Έχουν προβληθεί πολλά επιχειρήματα και για τις δύο αυτές ερμηνείες. Πραγματικά είναι δυνατό να θεμελιώσει κανείς την άποψη, ότι ο Κωνσταντίνος προσχώρησε στον Χριστιανισμό από πεποίθηση, ενώ άλλα επιχειρήματα επιτρέπουν την υπόθεση ότι έμεινε πιστός στις αρχαίες εθνικές παραδόσεις. Τέλος

υπάρχουν ενδείξεις που οδηγούν στο συνδυασμό των δύο αντιφατικών υποθέσεων. Οπωσδήποτε η πολιτική σκοπιμότητα έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στη στάση του Κωνσταντίνου. Είχε γίνει σε όλους φανερό, ακόμη και στον πιστό συνεργάτη του Διοκλητιανού, Γαλέριο, ότι εκείνος είχε χρεωκοπήσει με την τακτική των διωγμών και ότι η μεταφορά του κέντρου βάρους της αυτοκρατορίας προς την Ανατολή δεν μπορούσε να συμβιβασθεί με την εχθρική στάση απέναντι στο Χριστιανισμό. Είναι όμως εξίσου βέβαιο ότι ο Κωνσταντίνος είχε πλούσια θρησκευτικά βιώματα στη ζωή του, που σχετίζονται τόσο με το Χριστιανισμό όσο και με τις εθνικές θρησκείες, και επομένως δεν μπορεί να σταθεί η κατηγορία ή ο έπαι-

νος ότι ήταν θρησκευτικά αδιάφορος απέναντι στο Χριστιανισμό.

G. Ostrogorsky, Ιστορία του Βυζαντινού κράτους, τ. 1, μετ. Ι. Παναγόπουλος εκδ. Στ. Βασιλόπουλος, σ. 105-106.

β. Οι νομισματικοί τύποι και οι λοιποί μνημειακοί κατασκευαί της Κωνσταντινείου περιόδου εν συνδυασμώ με τα νομοθετικά υπέρ της Εκκλησίας μέτρα και την κοινωνικήν πολιτικήν του αυτοκράτορος αντανακλούν την εσωτερικήν ανέλιξιν των θρησκευτικών πεποιθήσεων του Κωνσταντίνου και αποκαλύπτουν τη συνεχή, σταθεράν πορείαν του προς τον Χριστιανισμόν. Δεν είναι η ψυχρά σκοπιμότης του ορθώς προβλέποντος το

μέλλον ικανού πολιτικού η καθορίζουσα την θρησκευτικήν πολιτικήν του αυτοκράτορος αλλ' η ορθή εκτίμησις των πραγματικών δεδομένων υπό του αναζητούντος εν μέσω της τεταμένης εποχής του θρησκευτικού συγκρητισμού την αποκαλυπτικήν παρουσίαν του Θεού. Εξ αρχής ο Κωνσταντίνος απεδέχθη την υψηλήν ηθικήν διδασκαλίαν του Χριστιανισμού, το δε νομοθετικόν του έργον και η κοινωνική πολιτική του αποκαλύπτουν την επίδρασίν της. Εν τούτοις, η απομάκρυνσις από του θρησκευτικού εθνικού παρελθόντος δεν ήτο πλήρης. Ο Κωνσταντίνος εξηκολούθησε να φέρη τον τίτλον του *pontifex maximus*, ήτοι του υπάτου αρχιερέως, ως είχαν πράξει οι προκάτοχοι Ρωμαίοι αυτοκράτορες και

θα συνεχίσουν και οι χριστιανοί διάδοχοί των μέχρι του έτους 379.

Αικ. Χριστοφιλοπούλου, Βυζαντινή ιστορία. Α 324-610, πανεπιστημιακή έκδοση, σ. 136.

Η ίδρυση της Κωνσταντινούπολης. Ο Μ. Κωνσταντίνος, για να επιτύχει τις πολιτικές του επιδιώξεις, την ισχυροποίηση της απόλυτης μοναρχίας και τον εκχριστιανισμό της αυτοκρατορίας, θέλησε να μεταφέρει το κέντρο των αποφάσεων στην Ανατολή.

Η Νέα Ρώμη, όπως στην αρχή ονομάστηκε η καινούργια πρωτεύουσα, οικοδομήθηκε στο Βυζάντιο, την αρχαία αποικία που είχαν ιδρύσει οι Μεγαρίτες στα μέσα του 7ου αι. π.Χ., με οικιστή το Βύζαντα. Τα εγκαίνια της Νέας Ρώμης, που μετά

από λίγο έγινε ευρύτατα γνωστή με το όνομα «Κωνσταντίνου-πόλις», έγιναν στις 11 Μαΐου του 330. Από τότε αρχίζει ουσιαστικά και τυπικά η ιστορία της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας της Ανατολής, δηλαδή της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Η τύχη της ταυτίστηκε απόλυτα με την τύχη της νέας πρωτεύουσας. Στην ιστορική πορεία ένδεκα αιώνων η ανεξαρτησία και μόνο της Κωνσταντινούπολης καθόρισε την ύπαρξη της αυτοκρατορίας.

Η απόφαση της μεταφοράς της πρωτεύουσας από το Μ. Κωνσταντίνο προέκυψε ως διοικητική ανάγκη για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που δημιουργούσαν κυρίως οι βαρβαρικές επιδρομές. Η παλαιά πρωτεύουσα δεν ήταν μόνο πόλος έλξης για τους λαούς της Δύσης, αλλά ήταν συγχρόνως ταυτι-

σμένη με τον αρχαίο κόσμο και την αρχαία ρωμαϊκή παράδοση. Αντίθετα, η νέα πρωτεύουσα, εκτός από την προνομιακή της θέση, που εξασφάλιζε καλύτερη άμυνα και οικονομική ανάπτυξη στην αυτοκρατορία, βρισκόταν κοντά στις περιοχές της Ανατολής, οι οποίες στην πλειοψηφία τους κατοικούνταν από Έλληνες και χριστιανούς.

Με τη μεταφορά της πρωτεύουσας, το κέντρο βάρους της αυτοκρατορίας μετακινήθηκε από το λατινικό πολιτιστικό χώρο στον ελληνικό. Έτσι η αυτοκρατορία απέκτησε προοδευτικά ελληνικό χαρακτήρα.

Η αυτοκρατορία που άρχισε να διαμορφώνεται με κέντρο την Κωνσταντινούπολη βασίστηκε σε τρία στοιχεία:

- ◆ τη ρωμαϊκή πολιτική παράδοση
- ◆ τη χριστιανική πίστη
- ◆ την ελληνική πολιτιστική κληρονομιά

1.3 Οι θρησκευτικές εξελίξεις

Η εμφάνιση του Χριστιανισμού. Η γέννηση του Χριστού την περίοδο της βασιλείας του Αυγούστου - τέσσερα χρόνια πριν από την έναρξη του χριστιανικού ημερολογίου, όπως έχουν αποδείξει οι έρευνες - σηματοδότησε μια νέα εποχή στην ιστορική πορεία της ανθρωπότητας. Η ζωή του Χριστού και ο σταυρικός του θάνατος δημιούργησαν νέες προϋποθέσεις για τη ζωή, στην αρχή των λίγων οπαδών του και στη συνέχεια ολόκληρου του κόσμου.

Η νέα θρησκεία προήλθε μέσα από τους κόλπους του ιουδαϊκού μονοθεϊσμού, το πνεύμα της διδασκαλίας της όμως ξεπερνούσε τα σύνορα του Ισραήλ και απευθυνόταν σε ολόκληρη την οικουμένη. Κοινό σημείο των δύο θρησκειών ήταν η προσδοκία του επερχόμενου Μεσσία, που θα έσωζε τους ανθρώπους. Ο Ιουδαϊσμός όμως περιόρισε το κήρυγμα της σωτηρίας μόνο στους Εβραίους, τη μόνη εκλεκτή φυλή του Θεού.

Ο Χριστιανισμός τοποθέτησε τον ερχομό του Μεσσία στα χρόνια του Αυγούστου. Κήρυξε την ισότητα και την αγάπη για όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα από φυλετική προέλευση, κοινωνική τάξη και φύλο.

Από τα πρώτα βήματα της εξάπλωσής του χρησιμοποίησε την

ελληνική γλώσσα για τη διάδοση της νέας διδασκαλίας. Υιοθέτησε επίσης φιλοσοφικές ιδέες του Ελληνισμού, όπως π.χ. τις απόψεις της στωικής φιλοσοφίας ότι η εγκράτεια και η αρετή μπορεί να φέρει την ευτυχία στον άνθρωπο. Η νέα θρησκεία βρήκε απήχηση κυρίως στους φτωχούς και τους καταπιεσμένους υπηκόους της αυτοκρατορίας.

Η ζωή των πρώτων χριστιανών, με την απλότητα και την υπομονή που διέκρινε τους πιστούς στα βασανιστήρια και τους διωγμούς, δημιούργησε πρότυπα για τις μελλοντικές γενιές των οπαδών της νέας θρησκείας.

Το ρωμαϊκό κράτος, αν και ανεκτικό στις ποικίλες λατρείες των υπηκόων του, εντούτοις φάνηκε ιδιαίτερα σκληρό προς τους χρι-

στιανούς. Τους τρεις πρώτους αιώνες έγιναν επίσημα δέκα διωγμοί κατά των χριστιανών. Ο τελευταίος μεγάλος διωγμός έγινε από το Διοκλητιανό με την υποκίνηση του Γαλέριου. Η τακτική, ωστόσο, των διώξεων δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, γι' αυτό και ο ίδιος ο Γαλέριος εξέδωσε στη Σαρδική (σημ. Σόφια) το πρώτο διάταγμα με το οποίο επέτρεπε στους χριστιανούς υπηκόους του να ασκούν ελεύθερα τις θρησκευτικές τους υποχρεώσεις (311 μ.Χ.). Αυτό το διάταγμα αποτέλεσε το πρότυπο του Διατάγματος των Μεδιολάνων (313 μ.Χ.).

Ο θρίαμβος του Χριστιανισμού. Ο Μ. Κωνσταντίνος, όπως είδαμε, εδραίωσε το Χριστιανισμό. Ωστόσο, δεν έθιξε τις άλλες θρησκείες, αλλά παρέμεινε μέχρι το θάνατό του πιστός στο Διάταγμα των Μεδιολά-

νων, που καθιέρωνε την ανεξιθρησκία. Ο Χριστιανισμός προστατεύτηκε από την κοσμική εξουσία και κατ' αυτόν τον τρόπο το κράτος χρησιμοποίησε τη νέα θρησκεία για να εξασφαλίσει την ειρήνη και την ευημερία στους υπηκόους του.

Μικρή προτομή από χαλκηδόνιο λίθο τον Μ. Κωνσταντίνου (αρχές 14ου αι.).

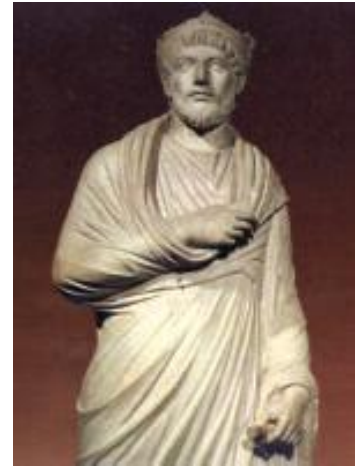
Με τις ενέργειές του προστατεύσε το Χριστιανισμό και άνοιξε νέους ορίζοντες για το μέλλον της αυτοκρατορίας. Παρίσι, Εθνική Βιβλιοθήκη)

Τα προβλήματα που απασχόλησαν το Χριστιανισμό αντιμετωπίστηκαν από το Μ. Κωνσταντίνο ως προβλήματα του ίδιου του κράτους.

Με την επικράτηση και την εξάπλωση της νέας θρησκείας παρουσιάστηκαν στους κόλπους της σημαντικά προβλήματα που οφείλονταν στο ζήλο των νεοφώτιστων οπαδών και σε διαφορετικές ερμηνείες των δογμάτων* της. Τον 4ο αι. ο Χριστιανισμός και το ίδιο το κράτος είχε να αντιμετωπίσει τα προβλήματα των αιρέσεων, που απείλησαν τη γαλήνη και την ενότητα της αυτοκρατορίας. Αιρέσεις ονομάστηκαν οι παρεκκλίνουσες τάσεις από τα ορθά δόγματα της Εκκλησίας. οι δογματικές αυτές διαφοροποιήσεις προέκυψαν ως φυσικό επακόλουθο της ανάγκης να αφομοιωθούν και να παγιωθούν τα δόγματα της νέας θρησκείας. Πρώτος ο Μ. Κωνσταντίνος αντιμετώπισε τις αιρέσεις ως πρόβλημα του ίδιου του κράτους και για την αντιμετώπισή τους κα

θιέρωσε το θεσμό των Οικουμενικών Συνόδων με τη συμμετοχή του αυτοκράτορα.

Ανδριάντας του Ιουλιανού (4ος αι.). Ο αυτοκράτορας παρουσιάζεται ως Έλληνας φιλόσοφος ή ιερέας. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Οι αιρέσεις, τον 4ο αι., οφείλονταν στην ανάγκη να διευκρινιστεί η τρισυπόστατη ενότητα του Θεού, δηλαδή η σχέση Πατέρα και Υιού στην Αγία Τριάδα αλλά και η θέση του Αγίου Πνεύματος. Το πρόβλημα παρουσιάστηκε όταν ο Άρειος, μορφωμένος ιερέας στην Αλεξάνδρεια, διακήρυξε ότι ο Θεός υπάρχει πριν από τον Υιό και κατ' επέκταση ο

Χριστός δημιουργήθηκε από τον Πατέρα και είναι κτίσμα του. Η διδασκαλία του Αρείου τάρραξε τη γαλήνη της Εκκλησίας, καθώς η αίρεση προσείλκυσε πολλούς οπαδούς. Ο Μ. Κωνσταντίνος θέλησε να αντιμετωπίσει οριστικά το ζήτημα, γι' αυτό το παρέπεμψε σε Οικουμενική Σύνοδο. Με την παρουσία του ίδιου κατά την εναρκτήρια συνεδρίαση και με τη συμμετοχή 318 επισκόπων απ' όλη την αυτοκρατορία συγκλήθηκε η Α' Οικουμενική Σύνοδος στη Νίκαια της Βιθυνίας (325 μ.Χ.). Στη σύνοδο αυτή προβλήθηκε το «ομοούσιον του Πατρός και του Υιού» και καταδικάστηκαν οι απόψεις του Αρείου. Στη διάρκεια της συνόδου διατυπώθηκε η ορθόδοξη άποψη μέσα στα επτά πρώτα άρθρα του «Συμβόλου της Πίστεως». Παρά την

καταδίκη του Αρείου, η αίρεσή του διατηρήθηκε.

Ο Κωνστάντιος, διάδοχος του Μ. Κωνσταντίνου, πολέμιος της ειδωλολατρίας - απαγόρευσε τις θυσίες και έκλεισε πολλούς ναούς της αρχαίας θρησκείας -, δραστηριοποιήθηκε για την επικράτηση του Αρειανισμού.

Ο Ιουλιανός, που διαδέχθηκε στο θρόνο τον Κωνστάντιο, ήταν υποστηρικτής ειδωλολατρικών θεολογικών αντιλήψεων, ενός κράματος στοιχείων αφενός αρχαιοελληνικών και ρωμαϊκών και αφετέρου χριστιανικών και ειδωλολατρικών (λατρεία του Ήλιου). Η ελληνική παιδεία του και το γεγονός της δολοφονίας του πατέρα του από τον Κωνστάντιο ήταν λόγοι που τον απομάκρυναν από το Χριστιανισμό⁴. Ο Χριστιανισμός όμως είχε εξαπλω-

θεί και αποκτήσει ισχυρά θεμέλια στην κοινωνία της αυτοκρατορίας. Η όποια προσπάθεια του Ιουλιανού για την αναβίωση των αρχαίων λατρειών, μετά τη βραχύβια βασιλεία του και το θάνατό του, έπαυσε οριστικά. Ο Ιουλιανός καταγράφηκε στην ιστορία με την προσωνυμία Παραβάτης ή Αποστάτης.

4. Ο Ιουλιανός υποστηρικτής της ειδωλολατρίας

Ο Ιουλιανός, αν και από τα παιδικά του χρόνια έκλινε περισσότερο προς τη λατρεία των εθνικών θεών, και, καθώς μεγάλωνε, επιθυμούσε πολύ να την ασκήσει, όμως, επειδή είχε πολλούς λόγους να φοβάται, ό,τι έκανε το έκανε με τη μεγαλύτερη δυνατή μυστικότητα. Όταν όμως, έλειψαν οι φόβοι του και είδε ότι

είχε φτάσει ο καιρός να πραγματοποιήσει ελεύθερα την επιθυμία του, φανέρωσε τα μυστικά της καρδιάς του και με σαφή και ρητά διατάγματα έδωσε εντολή να ανοίξουν οι ειδωλολατρικοί ναοί, να γίνονται θυσίες στους βωμούς και γενικά να ξαναγυρίσει η ειδωλολατρία.

Αμμιανός Μαρκελλίνος, Ιστορία,
XXII, 5.

Μικρογραφία χειρογράφου του 9ου αι. με λόγους του Γρηγόριου Ναζιανζηνού. Εικονίζονται επίσκοποι και ιερείς στη Β' οικουμενική σύνοδο της Κωνσταντινούπολης. Οι αποφάσεις της συμπλήρωσαν το «Σύμβολο της Πίστεως». Στο θρόνο το ανοικτό

Ευαγγέλιο συμβολίζει την παρουσία του Χριστού.

(Παρίσι, Εθνική Βιβλιοθήκη)

Ο 4ος αιώνας τελείωσε με την πλήρη επικράτηση του Χριστιανισμού. Ο Μ. Θεοδόσιος ήταν υποστηρικτής της Ορθοδοξίας⁵. Με διάταγμά του ο Χριστιανισμός - εκτός από νόμιμη θρησκεία - έγινε επίσημη θρησκεία του κράτους (380 μ.Χ.). Τον επόμενο χρόνο, για να διευκρινιστεί η θέση του Αγίου Πνεύματος μέσα στην Αγία Τριάδα, συγκλήθηκε στην Κωνσταντινούπολη η Β' Οικουμενική Σύνοδος (381 μ.Χ.), η οποία συμπλήρωσε το «Σύμβολο της Πίστεως». Παράλληλα, με μια σειρά διαταγμάτων κατάφερε πλήγματα κατά των Εθνικών, όπως ονομάζονταν οι οπαδοί της αρχαίας θρησκείας. Έθεσε εκτός

νόμου τις αρχαίες λατρείες, αφαίρεσε τις περιουσίες από τα αρχαία ιερά και τέλος κατάργησε και τους Ολυμπιακούς αγώνες (392 μ.Χ.).

5. Ο Μ. Θεοδόσιος προστάτης του Χριστιανισμού

Από την αρχή κιόλας της βασιλείας του, δεν έπαψε να παραστέκεται στην Εκκλησία που βρισκόταν σε πόλεμο με τους εχθρούς της, και αυτό το έκανε με νόμους πολύ δίκαιους και γεμάτους από διάθεση οίκτου, γιατί ο αιρετικός Βαλεντινιανός, που ευνοούσε τους αρειανούς, την είχε θίξει σκληρά. Ο Θεοδόσιος είχε καλύτερη τύχη σαν μέλος της Εκκλησίας, παρά σαν κυβερνήτης στο κράτος. Πρόσταξε να γκρεμιστούν παντού τα είδωλα των

εθνικών, γιατί ήξερε καλά ότι τα αγαθά στον κόσμο αυτό δεν εξαρτιούνται από τους δαίμονες, αλλά από τον ένα και αληθινό θεό.

Ιερός Αυγουστίνος, Για την πολιτεία του θεού, Βιβλ.5, Κεφ.26.

Το δεύτερο μισό του 4ου αι. σημειώνεται ουσιαστικά η μεγάλη ιδεολογική σύγκρουση μεταξύ των θεωρητικών της αρχαίας θρησκείας από τη μια πλευρά και του Χριστιανισμού από την άλλη. Τον 4ο αι. αναπτύχθηκε ιδιαίτερα η εκκλησιαστική ρητορεία, γι' αυτό και αυτή η περίοδος ονομάστηκε χρυσός αιώνας της θεολογίας, με σπουδαίους εκπροσώπους το Μ. Βασίλειο, το Γρηγόριο Νύσσης, το Γρηγόριο Ναζιανζηνό, τον Ιωάννη Χρυσόστομο στο ανατολικό τμήμα της

αυτοκρατορίας και στο δυτικό το Λακτάντιο και τον Αυγουστίνο. Οι Πατέρες της Εκκλησίας ήταν απόφοιτοι ελληνικών φιλοσοφικών σχολών. Με το συγγραφικό και εκκλησιαστικό τους έργο συνδύασαν τη χριστιανική ηθική με την ελληνική φιλοσοφική σκέψη και ρητορεία. Ο συνδυασμός του Χριστιανισμού με τον Ελληνισμό στη διάρκεια του 4ου αι. δεν είχε μόνο θεωρητική βάση, αλλά βρήκε και πρακτική εφαρμογή. Ιεράρχες και άλλες πνευματικές προσωπικότητες κάτω από την επίδραση της ελληνικής πολιτικής σκέψης δε δίστασαν να διατυπώσουν ελεύθερα τις απόψεις τους για τα πολιτικά και κοινωνικά προβλήματα της εποχής, και να έρθουν σε ρήξη πολλές φορές με την εξουσία.

**Χρυσό νόμισμα του αυτοκράτορα Θεοδοσίου Α. Με διάταγμά του ο Χριστιανισμός έγινε επίσημη θρησκεία του κράτους.
(Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)**

Η μεγάλη κρίση του Χριστιανισμού (5ος αιώνας). Μεγαλύτερα και πιο οξυμένα ήταν τα προβλήματα κατά τον 5ο αιώνα. Τότε όμως καθιερώθηκε ουσιαστικά και τυπικά η παρέμβαση του κράτους στα θέματα της Εκκλησίας.

Οι δογματικές διαμάχες απέκτησαν χριστολογικό περιεχόμενο. Αφορούσαν τη θεϊκή και ανθρώπινη φύση του Χριστού, δηλαδή το θέμα της σχέσης της θεϊκής και ανθρώπινης φύσης στο πρόσωπο του Χριστού.

Μικρογραφία χειρογράφου των αρχών του 9ου αι. Εικονίζει το Θεοδόσιο Β' ανάμεσα σε επισκόπους και ιερείς της Γ Οικουμενικής συνόδου. (Vercelli, Βιβλιοθήκη Αρχιεπισκοπής)

Μεγάλο πρόβλημα δημιουργήθηκε στα τέλη της τρίτης δεκαετίας του 5ου αιώνα, όταν ο πατριάρχης της Κωνσταντινούπολης Νεστόριος άρχισε να κηρύττει ότι η ανθρώπινη φύση του Χριστού ήταν ανεξάρτητη από τη θεϊκή και ότι η πρώτη επικράτησε της δεύτερης. Η Γ' Οικουμενική Σύνοδος που έγινε στην Έφεσο (431 μ.Χ.) καθαίρεσε το Νεστόριο και καταδίκασε τη διδασκαλία του ως αιρετική. Ο νεστοριανι-

σμός, ωστόσο, διατηρήθηκε σε ορισμένες κοινότητες στις βορειοανατολικές παρυφές της Συρίας κάτω από την προστασία των Περσών.

Ο εκχριστιανισμός του κράτους τα αμέσως επόμενα χρόνια ολοκληρώθηκε ουσιαστικά και τυπικά, όπως αποδεικνύουν ορισμένες αυτοκρατορικές ενέργειες. Το ανατολικό τμήμα της αυτοκρατορίας κατοικούνταν στην πλειοψηφία του από χριστιανούς, γι' αυτό και η κοσμική εξουσία προστάτευσε το Χριστιανισμό και επιδίωξε τη συνεργασία μαζί του. Τις αλλαγές που έφερε ο Χριστιανισμός, τόσο στην οργάνωση του κράτους όσο και στις σχέσεις των πολιτών, αποδεικνύει ο Θεοδοσιανός κώδικας (438 μ.Χ.). Πρόκειται για μια σειρά διαταγμάτων που εκδόθηκαν στη λατινική γλώσσα από τον αυτοκράτορα

Θεοδόσιο Β΄ και αποτέλεσαν την πρώτη κωδικοποίηση νόμων, εμπνευσμένη σε μεγάλο βαθμό από το Χριστιανισμό.

Μετά από μια δεκαετία περίπου, η συνεργασία κράτους και Εκκλησίας θεσμοθετήθηκε και τυπικά, όταν ο αυτοκράτορας Μαρκιανός καθιέρωσε τη συμβολική πράξη της στέψης (450 μ.Χ.). Σύμφωνα με τον καινούργιο θεσμό, ο νέος αυτοκράτορας έπρεπε να στέφεται από τον πατριάρχη της Κωνσταντινούπολης.

Η συνεργασία αυτή ήταν αναγκαία για την ύπαρξη της ίδιας της αυτοκρατορίας. Την ίδια εποχή το ανατολικό τμήμα της αυτοκρατορίας βρισκόταν σε αναταραχή εξαιτίας της εμφάνισης και της εξάπλωσης μιας νέας αίρεσης. Οι ακραίοι πολέμιοι της αίρεσης του Νεστό-

ριου έφτασαν στη διατύπωση μιας άποψης εκ διαμέτρου αντίθετης. Διακήρυξαν δηλαδή ότι η ανθρώπινη φύση του Χριστού απορροφήθηκε τελείως από τη θεϊκή και κατά συνέπεια ο Χριστός ήταν μόνο θεός. Η διδασκαλία αυτή που διατυπώθηκε από τους θεολόγους της Αλεξάνδρειας ονομάστηκε μονοφυσιτισμός και διαδόθηκε γρήγορα στην Αίγυπτο, τη Συρία και την Παλαιστίνη. Αντιμετωπίστηκε ως αίρεση και καταδικάστηκε από τη Δ΄ Οικουμενική Σύνοδο στη Χαλκηδόνα (451 μ.Χ.). Η καταδίκη αυτή όμως μεγάλωσε το χάσμα ανάμεσα στην Κωνσταντινούπολη και τους υπηκόους των ανατολικών επαρχιών που είχαν αποδεχτεί το μονοφυσιτισμό. Οι ταραχές συνεχίστηκαν με μεγαλύτερη ένταση στην Αίγυπτο και τη Συρία. Θορυβημένοι οι αυτο-

κράτορες, στα τέλη του 5ου αιώνα προσπάθησαν να αποκαταστήσουν την ενότητα και να επιβάλουν την ειρήνη στην αυτοκρατορία⁶.

6. Οι συνέπειες της Συνόδου της Χαλκηδόνας

Η Σύνοδος της Χαλκηδόνας ήταν η κρίσιμη καμπή στην ιστορία της Αυτοκρατορίας όσον αφορά την Αίγυπτο και τη Συρία. Η μονοφυσιτική χριστολογία ταίριαζε στην ανατολίτικη ιδιοσυγκρασία και, πολύ γρήγορα, μονοφυσιτικές εκκλησίες, που τις ένωνε η αντίθεσή τους προς τη Χαλκηδόνα, εμφανίστηκαν σε όλες τις επαρχίες. Επιπλέον η αίρεση έγινε το στοιχείο που συνένωσε πολλούς κατοίκους των επαρχιών που είχαν παράπονα με τους αυτοκρατορικούς υπαλλήλους. Με τον

τρόπο αυτό εκφράζανε τον εθνικισμό τους και τις χωριστικές τους τάσεις που συνεχώς γίνονταν μεγαλύτερες. Το αποτέλεσμα της πικρίας που έσπειρε η Χαλκηδών ήταν, δύο σχεδόν αιώνες αργότερα, η εύκολη κατάκτηση της Συρίας και της Αιγύπτου από τους Άραβες. Και η αρμενική εκκλησία δε δέχτηκε τις αποφάσεις της Χαλκηδόνας, αν και οι αντιρρήσεις της ήταν μάλλον συνταγματικές παρά δογματικές. Ακόμα και στην ίδια την Κωνσταντινούπολη οι αιρετικοί ήταν πολυάριθμοι.

**St. Runsiman, Βυζαντινός
πολιτισμός, μετ. Δεσπ. Δετζώρτζη,
εκδ. Γαλαξίας - Ερμείας, σ. 39.**

**Ο αυτοκράτορας Ζήνων με τη
συνεργασία του πατριάρχη της**

Μικρογραφία χειρογράφου από το Χρονικό του Ιω. Σκυλίτζη (13ος-14ος αι.), που εικονίζει τη στέψη του αυτοκράτορα από τον πατριάρχη. Πρόκειται για την τελετή της αναγορεύσεως που καθιερώθηκε από τα μέσα του 5ου αι. (Μαδρίτη, Εθνική Βιβλιοθήκη)

Κωνσταντινούπολης εξέδωσε το «**Ενωτικό**» διάταγμα (482 μ.Χ.), με το οποίο θέλησε να συμβιβάσει τις διαφορές με παραχωρήσεις προς τους μονοφυσίτες. Η προσπάθεια αυτή όμως αποδείχθηκε αναποτελεσματική και μάλιστα προκάλεσε νέα προβλήματα. Η έκδοση του «**Ενωτικού**» θεωρήθηκε από τον πάπα της Ρώμης ως επέμβαση σε εκκλησιαστικά θέματα. Ο πάπας

αντέδρασε με αναθεματισμό του πατριάρχη της Κωνσταντινούπολης, που είχε ανεχτεί αυτή την επέμβαση. Έτσι, εκτός των άλλων προβλημάτων δημιουργήθηκε το πρώτο σχίσμα ανάμεσα στις Εκκλησίες της Ανατολής και της Δύσης.

1.4 Ο εξελληνισμός του Ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους

Η μεταφορά της πρωτεύουσας από το Μ. Κωνσταντίνο στο μεταίχμιο Ευρώπης και Ασίας, σε μια θέση που βρισκόταν πλησιέστερα στις ανατολικές επαρχίες της αυτοκρατορίας, προοιωνιζόταν τις επερχόμενες εξελίξεις.

Η ρωμαϊκή αυτοκρατορία μετεξελίχθηκε υπό την επίδραση της ρωμαϊκής πολιτικής παράδοσης,

της χριστιανικής πίστης και της ελληνικής πολιτιστικής κληρονομιάς.

Προτομή του Αρκάδιου. Η αναγόρευση του πρωτότου Αρκάδιου σε αυτοκράτορα στο ανατολικό τμήμα της αυτοκρατορίας υποδηλώνει το ενδιαφέρον για την Ανατολή και τη μετατόπιση του κέντρου βάρους προς το τμήμα αυτό της αυτοκρατορίας. (Κωνσταντινούπολη, Μουσείο Αρχαιοτήτων)

Η πληθυσμιακή υπεροχή του ελληνικού στοιχείου στο χώρο της Ανατολής, εκεί όπου η πολιτιστική παράδοση των ελληνιστικών χρόνων ήταν ακόμα έκδηλη, συνέβαλε βαθμιαία αλλά σταθερά στον εξελ-

ληνισμό του ανατολικού τμήματος της αυτοκρατορίας.

Προς την κατεύθυνση αυτή λειτούργησε η διαίρεση της αυτοκρατορίας σε Ανατολική και Δυτική, η οποία είχε ξεκινήσει από το Διοκλητιανό και οριστικοποιήθηκε από το Μ. Θεοδόσιο. Ελάχιστες χρονικές περιόδους τα δύο τμήματα ήταν ενωμένα. Μέσα στον 4ο αιώνα το ανατολικό τμήμα βαθμιαία αυτονομήθηκε και παράλληλα εξελληνίστηκε.

Η ελληνική φιλοσοφική σκέψη, η ρητορεία, αλλά και γενικότερα η ελληνική παιδεία, καλλιεργήθηκε αυτή την εποχή στις φιλοσοφικές σχολές της Ανατολής (Αλεξάνδρεια, Αντιόχεια) και στην Αθήνα. Ο Ιουλιανός ήταν βαθύς γνώστης της ελληνικής παιδείας. Πολλοί επίσης σύγχρονοί του δάσκαλοι και ιεράρχες είχαν

διαπαιδαγωγηθεί με τις ελληνικές φιλοσοφικές ιδέες, ιδιαίτερα του νεοπλατωνισμού.

Ο Μ. Θεοδόσιος πριν πεθάνει χώρισε για άλλη μια φορά την αυτοκρατορία στα δύο και τη μοίρασε στους δύο γιούς του. Το ανατολικό τμήμα το έδωσε στον Αρκάδιο, που ήταν και ο πρωτότοκος, και το δυτικό στον Ονώριο. Αυτός ο χωρισμός, που ήταν οριστικός (395 μ.Χ.), είχε μεγάλη σημασία για τη μελλοντική πορεία της αυτοκρατορίας.

Το δυτικό τμήμα δέχτηκε σε λίγα χρόνια τον κατακλυσμό βαρβαρικών εισβολών και στο τέλος κατέρρευσε (476 μ.Χ.). Αντίθετα, το ανατολικό αντεπεξήλθε νικηφόρα και συνέχισε την ιστορική του πορεία. Ο οριστικός χωρισμός του κράτους (395 μ.Χ.) αποτελεί για μερικούς

ιστορικούς το συμβατικό όριο έναρξης της βυζαντινής ιστορίας.

Ενώ στο δυτικό τμήμα η εισβολή των γερμανικών φύλων έφερε το τέλος του ρωμαϊκού κόσμου, στο ανατολικό δε σήμανε το τέλος του Ελληνισμού. Είναι βέβαιο ότι μετά το θάνατο του Μ. Θεοδοσίου παρουσιάστηκε και στην Ανατολή προς στιγμή κίνδυνος εκγερμανισμού του κράτους. Ωστόσο, ο κίνδυνος αυτός αποσοβήθηκε με την αποτελεσματική αντίσταση που προέβαλαν Έλληνες λόγιοι και πολιτικοί. Η αντιγερμανική - αντιγοτθική - αυτή κίνηση ήταν τόσο ισχυρή, ώστε να γίνεται λόγος για τη δημιουργία εθνικού κόμματος που υποκινούσε τον αντιγοτθικό αγώνα⁷. Έτσι, το ανατολικό τμήμα επιβίωσε μετά τις βαρβαρικές εισβολές και μετεξελίχθηκε πλέον στη βυζα-

ντινή του μορφή, στηριγμένο στον Ελληνισμό.

7. Ο γοτθικός κίνδυνος

Θα πρέπει, αντί να δεχόμαστε να οπλοφορούν οι Σκύθες (οι Γότθοι), να αναζητήσουμε στρατιώτες από την τάξη των γεωργών, που θα πολεμήσουν για να υπερασπιστούν τη γη τους. Αυτούς να εντάξουμε στο στρατό για αρκετό χρόνο. Παράλληλα να ξεσηκώσουμε τους φιλόσοφους, που ασχολούνται με τις μελέτες τους, και τους βιοτέχνες, που δε σηκώνουν κεφάλι από την καθημερινή δουλειά, και το νωθρό λαό, που, επειδή δεν έχει τι να κάνει, περνάει την ώρα του στα θέατρα. Όλους αυτούς να τους πείσουμε, πριν οδηγηθούν από το γέλιο στο κλάμα, να φροντίσουν να περάσει η

στρατιωτική δύναμη στα χέρια των Ρωμαίων, χωρίς να έχουν κανένα δισταγμό, είτε είναι άνθρωποι ασήμαντοι είτε σημαντικοί.

Γιατί στις πολιτείες συμβαίνει ό,τι ακριβώς και στα σπίτια· οι άντρες αναλαμβάνουν την υπεράσπισή τους και οι γυναίκες ασχολούνται με τις δουλειές του σπιτιού. Πώς λοιπόν είναι δυνατό να ανεχθείτε το ρόλο του άνδρα να τον έχουν οι ξένοι; Δεν είναι μεγάλη ντροπή ν' αφήνετε την πιο μεγάλη ανδρική αρετή, τη φιλοτιμία στους πολέμους, σε άλλους; Εγώ τουλάχιστον, αν οι ξένοι μισθοφόροι κέρδιζαν πολλές νίκες για δικό μου όφελος, θα ντρεπόμουν γι' αυτό.

Και σκέπτομαι κάτι που βρίσκεται πολύ κοντά σε όσους έχουν μυαλό. Αν οι άντρες και οι γυναίκες που αναφέραμε σαν παράδειγμα

δεν ανήκουν στο ίδιο έθνος, ούτε σε έθνη συγγενικά, τότε θα είναι αρκετή μια μικρή πρόφαση, για να θελήσουν αυτοί που οπλοφορούν, να επιβάλουν την κυριαρχία τους στους πολίτες. Τότε όμως θα χρειαστεί ν' αγωνιστούν άνθρωποι απόλεμοι, οι πολίτες, εναντίον εκείνων που είναι εξασκημένοι στον πόλεμο, δηλαδή των ξένων μισθοφόρων.

Πριν λοιπόν η κατάσταση φτάσει προς τα εκεί που βαδίζει, πρέπει εμείς να αποκτήσουμε πάλι το υψηλό ρωμαϊκό φρόνημα και να συνηθίσουμε να κερδίζουμε τις νίκες οι ίδιοι. Όσο για τους βαρβάρους, να μην τους δεχόμαστε ανάμεσά μας και να τους απομακρύνουμε από παντού.

**Συνέσιος, Λόγος περί Βασιλείας,
P.G., τ. 66, σ. 1092-1093.**

Ο εξελληνισμός της αυτοκρατορίας ήταν μια πραγματικότητα που οφειλόταν στον πρωταγωνιστικό ρόλο της Κωνσταντινούπολης. Η πνευματική δραστηριότητα μεταφέρθηκε από την Αθήνα στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, όπου με διάταγμα του Θεοδοσίου Β΄ ιδρύθηκε το Πανδιδακτήριο (425 μ.Χ.). Με επίσημη αυτοκρατορική απόφαση υπερτερούσε η διδασκαλία της ελληνικής φιλολογίας και γλώσσας σε βάρος της λατινικής.

Την επικράτηση του ελληνικού στοιχείου επικύρωσε και η έκδοση αυτοκρατορικών διαταγμάτων (397 και 439 μ.Χ.) που επέτρεψαν πλέον τη σύνταξη των δικαστικών αποφάσεων και των διαθηκών στην ελληνική γλώσσα.

1.5 Η μεγάλη μετανάστευση των λαών. Το τέλος του Δυτικού Ρωμαϊκού κράτους

Τα γερμανικά φύλα, όπως οι Γότθοι - Οστρογότθοι και Βησιγότθοι -, οι Αλαμανοί, οι Βουργούνδιοι, οι Φράγκοι, οι Βάνδαλοι και άλλοι, μέχρι τα μέσα περίπου του 4ου αιώνα παρέμεναν έξω από τα σύνορα της αυτοκρατορίας. Κατέφευγαν μόνο σε παροδικές εισβολές ή στην τακτική των ειρηνικών διεισδύσεων, όταν το ρωμαϊκό κράτος τους χρησιμοποίησε σε μικρές ομάδες ως μισθοφόρους για τη φύλαξη των συνόρων ή ως καλλιεργητές στις ερημωμένες παραμεθόριες περιοχές.

Η κατάσταση αυτή μεταβλήθηκε το τελευταίο τέταρτο του 4ου αιώνα, όταν διαδόθηκε η φήμη ότι οι Ού-

νοι, νομάδες μογγολικής καταγωγής, πέρασαν το Βόλγα ποταμό (374 μ.Χ.). Η μετακίνηση των Ούνων μέσα στον ευρωπαϊκό χώρο είχε ως φυσική συνέπεια τις αλυσιδωτές μεταναστεύσεις των γερμανικών φύλων προς τα δυτικά, στα εδάφη της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Οι μετακινήσεις αυτές, που κράτησαν περισσότερο από έναν αιώνα και έγιναν απειλητικότερες τον 5ο αιώνα, έμειναν γνωστές στην ιστορία ως η μεγάλη μετανάστευση των λαών.

Οι Ούνοι. Στην αρχή δεν οργανώθηκαν σε ενιαίο κράτος, αλλά ζούσαν διεσπαρμένοι στις μεγάλες ευρωπαϊκές εκτάσεις βόρεια του Δούναβη, σε φυλές πολιτικά ασύνδετες⁸. Προς το τέλος της τρίτης δεκαετίας του 5ου αιώνα δημιούργησαν ισχυρό κράτος, με επίκεντρο

8. Οι συνήθειες των Ούνων

Αν και έχουν ανθρώπινη μορφή, έστω και αποκρουστική, περνούν πολύ σκληρή ζωή. Δε χρησιμοποιούν τη φωτιά ούτε τρώνε μαγειρεμένο φαγητό, αλλά τρέφονται με ρίζες άγριων φυτών και με τη μισοσαπισμένη σάρκα κάθε είδους ζώου, που την τοποθετούν ανάμεσα στα πόδια τους και στη ράχη του αλόγου και έτσι τη ζεσταίνουν κάπως. Δεν κατασκευάζουν κανενός είδους σπίτια, αλλά τα αποφεύγουν σαν να είναι τάφοι...

Τα παπούτσια τους είναι κατασκευασμένα πολύ άτεχνα και εμποδίζουν το ελεύθερο βήδισμα. Γι' αυτό ελάχιστα μπορούν να πολεμήσουν πεζοί, αλλά είναι σχεδόν κολημένοι πάνω στα άλογά τους, που είναι σκληρά και άσχημα, και καθι-

σμένοι πολλές φορές με γυναικείο τρόπο (πλάγια) επάνω τους κάνουν τις συνηθισμένες εργασίες τους. Από το άλογό του ο καθένας τους νύχτα και μέρα αγοράζει και πουλάει, τρώει και πίνει και, γέρνοντας στο στενό τράχηλό του, βυθίζεται σε βαθύ ύπνο...

Αμμιανός Μαρκελλίνος, Ιστορία, XXXI, 2, 4-6.

την περιοχή της σημερινής Ουγγαρίας. Το κράτος τους οδηγήθηκε στο απόγειο της δύναμής του, όταν αρχηγός τους έγινε ο Αττίλας (434-453 μ.Χ.). Ο Θεοδόσιος Β΄, ο τότε αυτοκράτορας του Ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους, υποχρεώθηκε να κλείσει πολλές φορές ταπεινωτικές συμφωνίες μαζί του, προκειμένου να εξασφαλίσει την εδαφική

ακεραιότητα του κράτους και να κρατήσει τους Ούνους βόρεια του Δούναβη. Παρ' όλα αυτά, αρκετές φορές παραβιάστηκαν τα σύνορα της αυτοκρατορίας και οι ληστρικές επιδρομές τους ήταν ιδιαίτερα καταστροφικές για τις βόρειες περιοχές της Βαλκανικής. Από τα μέσα του 5ου αιώνα ο Αττίλας αποφάσισε να στρέψει την πολεμική του δραστηριότητα προς τη Γαλατία. Εκεί ηττήθηκε στα Καταλαυνικά Πεδία από το ρωμαϊκό στρατό και τα στρατεύματα των γερμανικών λαών, των Βησιγόθων, Βουργούνδιων, Σουηβών κ.ά. (451 μ.Χ.). Στη συνέχεια στράφηκε στην Ιταλία και έφτασε μέχρι τα τείχη της Ρώμης, στην οποία όμως δεν επετέθη. Επέστρεψε στην πρωτεύουσα του κράτους του, όπου και πέθανε μετά από δύο χρόνια (453 μ.Χ.). Μετά το

θάνατό του οι Ούνοι διασπάστηκαν σε μικρές ομάδες και συνέχισαν να ζουν νομαδικά στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη, έως ότου βαθμιαία αφομοιώθηκαν από άλλους λαούς.

Χρυσό νόμισμα του Θεοδοσίου Β'. Το όνομα του αυτοκράτορα αυτού είναι συνδεδεμένο με αξιόλογα πολιτιστικά έργα.

(Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

Οι Βησιγότθοι. Οι Βησιγότθοι ανήκουν στο δυτικό κλάδο των Γόθων. Τον 3ο αι. μ.Χ. τους βρίσκουμε εγκαταστημένους σε περιοχές μεταξύ του Δνεϊστερου και του Προύθου ποταμού. Όταν άρχισε η προέλαση των Ούνων προς το Δούναβη, τότε ένα μεγάλο μέρος

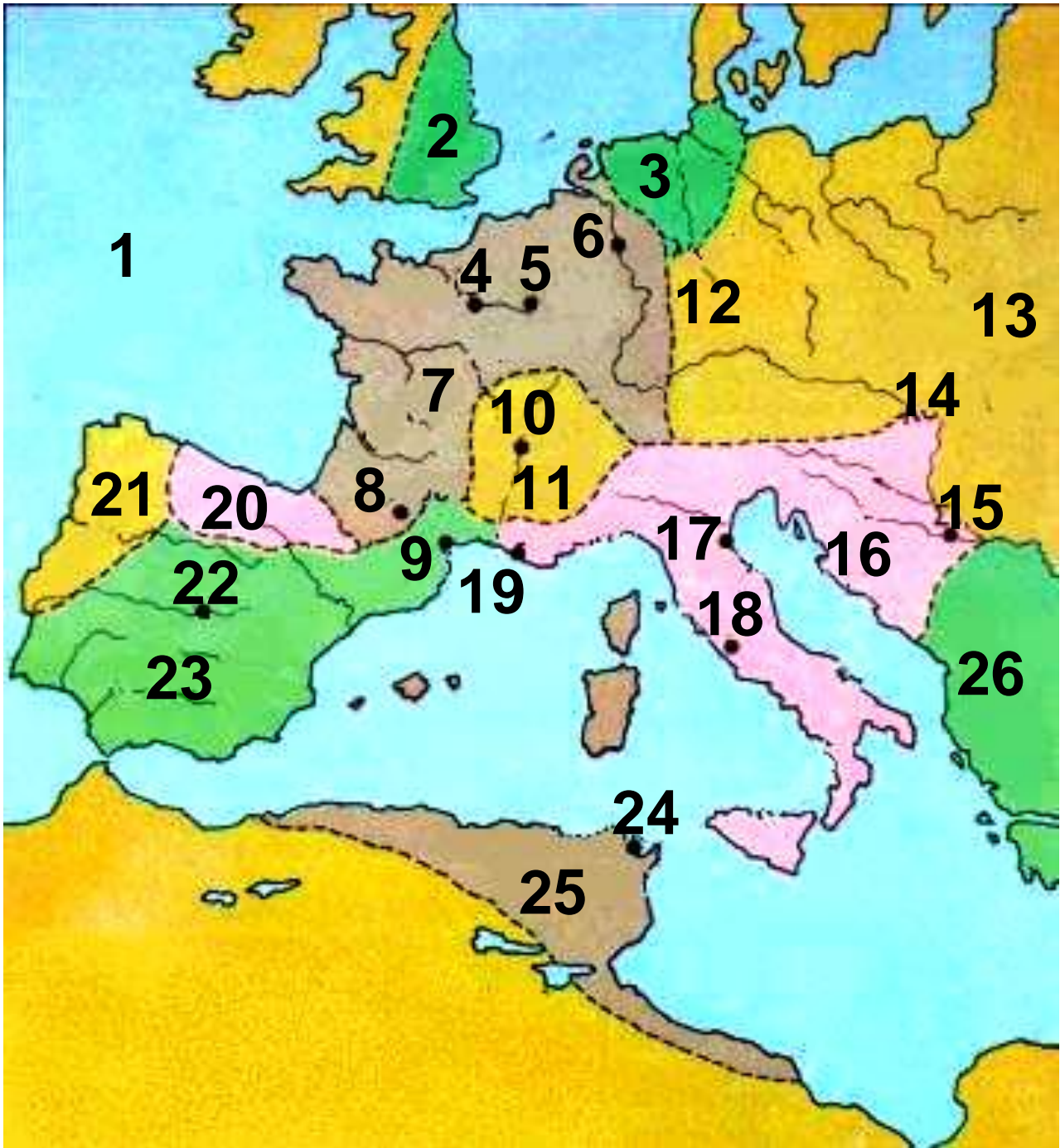
των Βησιγόθων, που η γραπτή παράδοση το υπολογίζει σε διακόσιες χιλιάδες, ζήτησε από τον αυτοκράτορα του ανατολικού τμήματος να τους επιτρέψει την είσοδο και την εγκατάσταση σε εδάφη της αυτοκρατορίας (376 μ.Χ.). Το αίτημά τους έγινε δεκτό. Τους δόθηκε η άδεια να περάσουν το Δούναβη και να εγκατασταθούν στην περιοχή της σημερινής Β. Βουλγαρίας. Όμως η κακή συμπεριφορά των κρατικών υπαλλήλων της αυτοκρατορίας και οι καταχρήσεις σε βάρος τους οδήγησαν τους Βησιγόθους σε εξεγέρσεις και τους έστρεψαν σε επιδρομές που απείλησαν την ίδια την πρωτεύουσα.

Ο Μ. Θεοδόσιος ανέτρεψε τα σχέδιά τους αλλά παράλληλα ακολούθησε συμφιλιωτική πολιτική. Τους επέτρεψε να εγκατασταθούν

στην περιοχή της σημερινής ΒΑ Βουλγαρίας. Θεωρούνταν Ρωμαίοι υπήκοοι και είχαν αρκετά προνόμια, έπρεπε όμως σε αντάλλαγμα να συμμετέχουν στην άμυνα των συνόρων και να αποκρούουν κάθε εχθρική επιδρομή στην περιοχή τους. Η φιλογοτθική πολιτική του Μ. Θεοδοσίου, ωστόσο, είχε και αρνητικά αποτελέσματα, εφόσον άφησε το περιθώριο σε πολλούς από τους αρχηγούς των Γότθων να διεισδύσουν στην κρατική μηχανή και στο ρωμαϊκό στρατό. Μεγαλύτερο πρόβλημα προξένησαν οι συγκρούσεις μεταξύ των ηγετών τους, γιατί οδήγησαν σε λεηλασίες και σε καταστροφές περιοχών της αυτοκρατορίας.

Ανάλογη κατάσταση διαμορφώθηκε από την επανάσταση και τις επιδρομές των Βησιγότθων με αρ-

χηγό τον **Αλάριχο** στα τέλη του 4ου αιώνα. Οι επιδρομές αυτές προχώρησαν μέχρι την Πελοπόννησο και αντιμετώπιστηκαν από τον Στιλίχωνα, άλλο βάρβαρο στρατιωτικό ηγέτη που έστειλε το Δυτικό Ρωμαϊκό κράτος. Στη συνέχεια ο Αλάριχος στράφηκε στην Ιταλία, όπου προς στιγμή αποκρούστηκε από άλλα γερμανικά φύλα, που τα χρησιμοποίησε το Δυτικό κράτος ως φύλακες των συνόρων. Έτσι, στις πρώτες δεκαετίες του 5ου αιώνα το δυτικό τμήμα της αυτοκρατορίας βρισκόταν σε συνεχή αναταραχή εξαιτίας των μετακινήσεων λαών που έρχονταν σε εξοντωτικές συγκρούσεις μεταξύ τους. Την περίοδο αυτή των μετακινήσεων αξιοσημείωτο επεισόδιο ήταν η άλωση και η λεηλασία της ίδιας της Ρώμης από τους Βησιγόθους με αρχηγό τον

ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΚΡΑΤΗ ΣΤΗ ΔΥΣΗ (Αρχές 6ου αιώνα μ.Χ.)

1. ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ ΩΚ.	2. ΣΑΞΩΝΕΣ
3. ΣΑΞΩΝΕΣ	4. Παρίσι
5. Ρεμς	6. Κολωνία

7. ΚΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΩΝ	8. Τολόσα
9. Ναρβόνα	10. Λυών
11. ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΟΙ	
12. ΘΟΥΡΙΓΓΙΟΙ	13. ΣΛΑΒΟΙ
14. ΛΟΜΒΑΡΔΟΙ	15. Σίρμιο
16. ΚΡΑΤΟΣ ΟΣΤΡΟΓΟΤΘΩΝ	
17. Ραβέννα	18. Ρώμη
19. Μασσαλία	20. ΒΑΣΚΟΙ
21. ΣΟΥΗΒΟΙ	22. Τολέδο
23. ΚΡΑΤΟΣ ΒΗΣΙΓΟΤΘΩΝ	
24. Καρχηδόνα	
25. ΚΡΑΤΟΣ ΒΑΝΔΑΛΩΝ	
26. ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΚΡΑΤΟΣ	

Αλάριχο (410 μ.Χ.)⁹. Ο θάνατός του την ίδια χρονιά στάθηκε η αιτία της μετακίνησής τους αρχικά στη Ν. Γαλατία και στη συνέχεια στην Ισπανία, όπου ίδρυσαν κράτος.

Η εγκατάσταση γερμανικών λαών στη Δύση. Οι μετακινήσεις των γερμανικών φύλων στη διάρκεια

του 5ου αιώνα πήραν μεγάλη έκταση. Συνέπεια των μετακινήσεων ήταν η δημιουργία νέων κρατών στα εδάφη της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

9. Η πολιτική του Ανατ. Ρωμαϊκού κράτους απέναντι στους Βησιγότθους

Στις περιοχές εκείνες των Βαλκανίων που ελέγχονταν από την Κωνσταντινούπολη, το μάθημα που είχαν δεχτεί οι Ρωμαίοι στρατιωτικοί τον 4ο αιώνα εφαρμόστηκε με επιτυχία. Ένας μελετημένος συνδυασμός ισχύος, προσαρμοστικότητας και εξαγοράς με χρήμα εξουδετέρωσαν τις συνέπειες της βησιγοτθικής μετανάστευσης. Η πολεμική αριστοκρατία των Βησιγόθων «αφομοιώθηκε» με την προσφορά θέσεων

στη στρατιωτική ηγεσία ή με την ανάθεση αποστολών προς όφελος της ανατολικής ρωμαϊκής διπλωματίας. Όταν όμως ο Αλάριχος κινήθηκε από τα Βαλκάνια προς τη Δύση, αντιμετώπισε μια κοινωνία που της έλειπε η αντίστοιχη δύναμη και επιτηδειότητα. Οι συγκλητικοί είχαν αφήσει απλήρωτους τους φόρους τους και είχαν παραμελήσει την επάνδρωση του ρωμαϊκού στρατού· ωστόσο όταν τους ζητήθηκε, το 408, να πληρώσουν τον Αλάριχο για να καλύψουν τις στρατιωτικές αδυναμίες τους, η σύγκλητος απέρριψε την πρόταση ως πολύ ενδοτική προς τον μισητό βάρβαρο: «Αυτό είναι δουλικό συμβόλαιο, όχι εισφορά». Περήφανα λόγια, αλλά δύο χρόνια αργότερα αυτοί οι πατριώτες θα εξαναγκάζονταν σε τριπλάσια εισφορά απ’

αυτήν που τους είχε ζητηθεί αρχικά, για να λυτρώσουν την ίδια την πόλη τους από το βασιλιά των Βησιγόθων. Ο στείρος σοβινισμός και η άρνηση να διαπραγματευτούν με τους βαρβάρους οδήγησαν στην άλωση της Ρώμης από τον Αλάριχο το 410. Ήταν ένα δυσοίωνα ξεκίνημα για τις ρωμαιοβαρβαρικές σχέσεις του ερχόμενου αιώνα.

P. Brown, ό.π., σ. 131-132.

Μετά τη δημιουργία του κράτους των Βησιγόθων στη Ν. Γαλατία, οι Βάνδαλοι, άλλο γερμανικό φύλο, μετακινήθηκαν από τις περιοχές της Α. Γερμανίας προς την Ισπανία και από εκεί πέρασαν στη Β. Αφρική. Κατά τη διάρκεια της τέταρτης δεκαετίας του 5ου αιώνα, κατέλαβαν τη Μαυριτανία, τη Νουμιδία

Υπατικό δίπτυχο* από ελεφαντοστό. Στη μία πλευρά του εικονίζεται ο Στιλίων, βανδαλικής καταγωγής στρατιωτικός ηγέτης του Δυτικού Ρωμαϊκού κράτους, ο οποίος στάλθηκε στην Πελοπόννησο για την αντιμετώπιση του Αλάρικου. (Monza, Καθεδρικός ναός)

(σημ. Αλγερία) και, τέλος, την Καρχηδόνα, την οποία έκαναν ορμητήριο για τις πειρατικές τους επιδρομές. Το κράτος τους επεκτάθηκε με την κατάληψη των μεγάλων νησιών της Δ. Μεσογείου. Αφού εδραίωσαν την κυριαρχία τους στη Β. Αφρική,

έκαναν ληστρικές επιδρομές στην Ιταλία και την Ελλάδα. Σε μια απ' αυτές στράφηκαν εναντίον της Ρώμης (455 μ.Χ.), την οποία λεηλάτησαν και κατέστρεψαν πολλά από τα έργα τέχνης που τη στόλιζαν. Η ενέργειά τους αυτή έμεινε γνωστή στην ιστορία με τον όρο βανδαλισμός. Αργότερα, μια απόπειρα που έγινε από το Ανατολικό Ρωμαϊκό κράτος για τη διάλυση του κράτους των Βανδάλων κατέληξε σε αποτυχία.

Στη διάρκεια του πρώτου μισού του 5ου αιώνα συνεχίστηκαν οι εγκαταστάσεις των γερμανικών λαών σε εδάφη του Δυτικού κράτους. Στη σημερινή κεντρική Γαλλία ιδρύθηκε το κράτος των Βουργουνδίων, ενώ στις βόρειες και δυτικές περιοχές της Γαλλίας δημιουργήθηκε το Φραγκικό κράτος.

Τέλος, τα γερμανικά φύλα των Αγγλοσαξόνων ξεκίνησαν την κατάληψη της Βρετανίας. Έτσι, στα μέσα του 5ου αιώνα το Δυτικό Ρωμαϊκό κράτος είχε περιοριστεί περίπου στην ιταλική χερσόνησο.

**Χρυσό νόμισμα του Θεουδέριχου, βασιλιά των Οστρογόθων (474-526). Παρά το βασιλικό τίτλο που του αποδίδει η επιγραφή στο νόμισμα, εντούτοις δεν έχει διάδημα στο κεφάλι, σε ένδειξη της αναγνώρισης της επικυριαρχίας του αυτοκράτορα στην Κωνσταντινούπολη.
(Ρώμη, Μουσείο Θερμών)**

Το τέλος του Δυτικού Ρωμαϊκού κράτους. Από τα μέσα του 5ου αιώνα η Ιταλία ήταν σε κατάσταση συ-

νεχούς αναταραχής, αφού η κρατική μηχανή είχε αποδιοργανωθεί και τη στρατιωτική ηγεσία είχαν στα χέρια τους Γερμανοί μισθοφόροι. Στο θρόνο ανέβηκαν για μικρό διάστημα αυτοκράτορες ανίκανοι, που υποστηρίζονταν από τους Γερμανούς ή είχαν τη συγκατάθεση της Κωνσταντινούπολης. Ουσιαστικά, τον αυτοκρατορικό θρόνο διατήρησε ο σεβασμός που έτρεφαν οι βάρβαροι προς το θεσμό του Ρωμαίου αυτοκράτορα.

Το 476 μ.Χ., ο Οδόακρος, ηγεμόνας των Ερούλων, ενός γερμανικού φύλου, ο οποίος είχε αναγνωριστεί αρχηγός όλων των μισθοφορικών λαών στην Ιταλία, προχώρησε σε καθάρωση του τότε αυτοκράτορα Ρωμύλου Αυγουστούλου, επειδή είχε καταλάβει το θρόνο χωρίς την έγκριση της Κωνσταντινούπο-

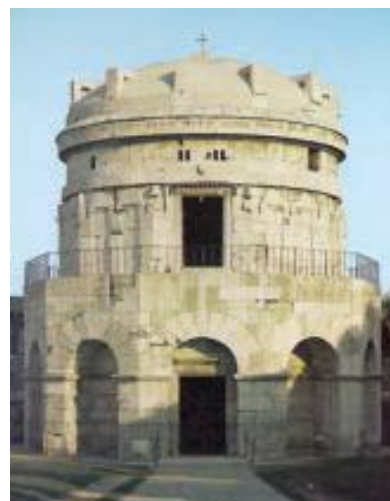
λης. Με πρεσβεία της συγκλήτου, που έστειλε στον αυτοκράτορα του ανατολικού τμήματος Ζήνωνα, ζήτησε την άδεια να κυβερνά στη Δύση εξ ονόματός του και εξήγησε ότι δε χρειαζόταν άλλος αυτοκράτορας. Έτσι ο Οδόακρος αναγνωρίστηκε διοικητής της Ιταλίας με τον τίτλο του πατρίκιου. Στη Ρώμη έκτοτε δεν κυβέρνησε άλλος Ρωμαίος αυτοκράτορας. Αν και στην πραγματικότητα δε συνέβη καμία μεταβολή, το έτος 476 μ.Χ. θεωρείται το τέλος του Δυτικού Ρωμαϊκού κράτους και συγχρόνως η συμβατική αρχή του Μεσαίωνα για τη Δύση.

Οι Οστρογότθοι. Οι Οστρογότθοι είναι ο ανατολικός κλάδος των Γόθων. Μέχρι τις αρχές του 4ου αιώνα ήταν εγκαταστημένοι στην περιοχή του Δνείπερου ποταμού. Αυτοί πρώτοι υπέστησαν τις συνέ-

πειες της μετακίνησης των Ούνων στους οποίους και υποτάχθηκαν. Η φιλογοτθική πολιτική όμως του Μ. Θεοδοσίου επέτρεψε την εγκατάσταση των Οστρογόθων στις περιοχές της σημερινής Ουγγαρίας με αντάλλαγμα τη φύλαξη των συνόρων. Το τελευταίο τέταρτο του 5ου αιώνα, όταν αυτοκράτορας στην Κωνσταντινούπολη ήταν ο Ζήνων, οι βόρειες περιοχές της Βαλκανικής δεινοπάθησαν από τις επιδρομές τους. Για να προστατεύσει ο Ζήνων το ανατολικό τμήμα της αυτοκρατορίας, έστρεψε τον ηγεμόνα των Οστρογόθων Θευδέριχο προς την Ιταλία, με σκοπό να απομακρύνει τον Οδόακρο. Μετά από σκληρούς αγώνες ο Θευδέριχος κατέλαβε τη Ραβέννα, την πρωτεύουσα του Οδόακρου, και την έκανε έδρα του Οστρογοτθικού βασιλείου της Ιτα-

λίας (493 μ.Χ.), παίρνοντας παράλληλα από τον αυτοκράτορα της Κωνσταντινούπολης τον τίτλο του ρήγα (rex).

Μαυσωλείο* του Θεουδέριχου έξω από τα τείχη της Ραβέννας. Πρόκειται για ένα κυκλικό οικοδό-

μημα που θυμίζει αρχαίο ηρώο. Στο κάτω μέρος ήταν τοποθετημένη η σαρκοφάγος, ενώ το επάνω μέρος ήταν χώρος για τελετουργικούς σκοπούς.

Έτσι, στα τέλη του 5ου αιώνα, από την παλαιά ρωμαϊκή αυτοκρατορία απέμεινε μόνο το ανατολικό τμήμα, περιορισμένο σε εδάφη της Βαλκανικής, της Μ. Ασίας και πε-

ριοχών της Συρίας, της Παλαιστίνης και της Αιγύπτου. Στη Δύση είχαν ιδρυθεί γερμανικά βασίλεια.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Να αξιολογήσετε το μεταρρυθμιστικό έργο του Διοκλητιανού. Να λάβετε υπόψη σας το παράθεμα 1.

2. Γιατί ο Μ. Κωνσταντίνος εγκατέλειψε το σύστημα της Τετραρχίας;

3. Πώς κρίνετε την προσπάθεια του Ιουλιανού να επαναφέρει την ειδωλολατρία; Υπήρχε προοπτική επικράτησης των θρησκευτικών του απόψεων;

4. Ποιες ήταν οι συνέπειες των αποφάσεων της συνόδου της Χαλκηδόνας για την αυτοκρατορία; (Να λάβετε υπόψη σας το παράθεμα 6).

5. Να προσδιορίσετε το πολιτισμικό επίπεδο των Ούνων με βάση τις πληροφορίες του παραθέματος 8.

6. Αφού μελετήσετε το παράθεμα 7 να απαντήσετε στις ακόλουθες ερωτήσεις: α) Ποια λύση προβάλλει για την αντιμετώπιση του προβλήματος του εκγερμανισμού του κράτους; β) Ποια επιχειρήματα χρησιμοποιεί;

7. Πότε και με ποιον τρόπο επήλθε ο οριστικός χωρισμός της αυτοκρατορίας και ποια ήταν η τύχη του δυτικού της τμήματος;

2. Η εποχή του Ιουστινιανού (6ος αι. μ.Χ.)

Ο Ιουστινιανός σφράγισε με το έργο του τον 6ο αιώνα. Διαδέχθηκε στο θρόνο το θείο του Ιουστίνου, τον οποίο είχε βοηθήσει στη διακυβέρνηση του κράτους ως σύμβουλος, όταν εκείνος σε μεγάλη ηλικία και χωρίς γνώσεις ανέλαβε αυτοκρατορικά καθήκοντα. Ο ίδιος είχε αποκτήσει σπουδαία μόρφωση και είχε επηρεαστεί από την παιδεία και το παλαιό μεγαλείο του ρωμαϊκού κόσμου. Το γεγονός αυτό ενίσχυσε τις φιλοδοξίες του, όταν κυβέρνησε την αυτοκρατορία από το 527 ως το 565 μ.Χ. Την εποχή αυτή ο αρχαίος ρωμαϊκός κόσμος βρισκόταν ήδη υπό διάλυση. Η αποκατάσταση της ρωμαϊκής οικουμένης, που την περιό-

ρισαν στο ανατολικό της τμήμα οι «βαρβαρικές» επιδρομές, ήταν μια ελπίδα που ενέπνεε τη δημόσια ζωή των Ρωμαίων. Αυτή η ελπίδα έγινε στόχος της πολιτικής του Ιουστινιανού.

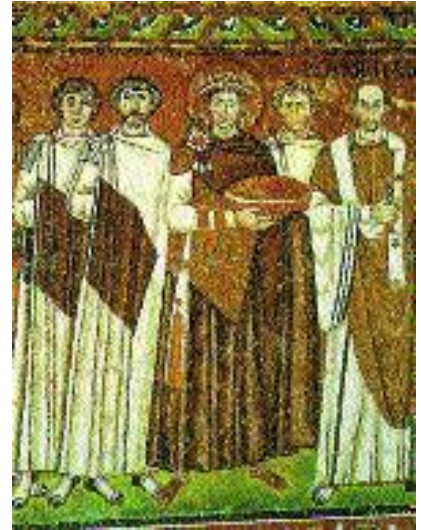
Συγκεκριμένα, στόχος της εξωτερικής του πολιτικής ήταν η ανακατάληψη των χαμένων εδαφών στη Δύση και η συνοριακή άμυνα στην Ανατολή ώστε να επιτευχθεί η αποκατάσταση της ρωμαϊκής οικουμένης. Ενώ στην εξωτερική πολιτική ο Ιουστινιανός φαίνεται δέσμιος του οράματος του παλαιού μεγαλείου, στην εσωτερική γίνεται καινοτόμος. Έλαβε μέτρα που οδήγησαν την αυτοκρατορία προς τα εμπρός και την απομάκρυναν από τη ρωμαϊκή παράδοση.

2.1 Η ανασύσταση της ρωμαϊκής οικουμένης

Κύριο στόχο των επιδιώξεων και της πολιτικής του Ιουστινιανού αποτελεί η αποκατάσταση της παλαιάς συνοριακής γραμμής της αυτοκρατορίας, όπως ήταν πριν εγκατασταθούν στο δυτικό τμήμα της οι γερμανικοί λαοί.

Η πολιτική αυτή που είναι γνωστή με το λατινικό όρο *reconquista* (= ανασύσταση) περιλαμβάνει σειρά από μακροχρόνιους επιθετικούς πολέμους σ' ό,τι αφορά το δυτικό τμήμα της παλαιάς ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Για τη διατήρηση των συνόρων στην Ανατολή και στο χώρο των Βαλκανίων ο Ιουστινιανός υποχρεώθηκε να αντιμετωπίσει τους εχθρούς με αμυντικούς πολέμους και παραχωρήσεις.

Ψηφιδωτό από τον πλευρικό τοίχο του ιερού της εκκλησίας του Αγίου Βιταλίου στη Ραβέννα. Παρουσιάζει αυτοκρατορική πομπή, στο μέσο της οποίας εικονίζεται ο Ιουστινιανός. Η μνημειακή αυτή σύνθεση δηλώνει την αποκατάσταση της αυτοκρατορικής εξουσίας στην Ιταλία (6ος αι.).

Το έργο της ανασύστασης της αυτοκρατορίας έθεσε σε εφαρμογή, αφού προηγουμένως στο εσωτερικό συνέτριψε μια επαναστατική κίνηση (**Στάση του Νίκα**)* που λίγο έλειψε να του στοιχίσει το θρόνο.

Επιθετικοί πόλεμοι στη Δύση.

♦ Στη Β. Αφρική καταλύθηκε το γερμανικό κράτος των Βανδάλων

(533-534 μ.Χ.). Όλη η Β. Αφρική μέχρι τις Ηράκλειες Στήλες (Γιβραλτάρ), καθώς και τα νησιά Κορσική, Σαρδηνία και Βαlearίδες, πέρασαν στην κυριαρχία της Κωνσταντινούπολης.

♦ Στην Ιταλία μετά από σκληρούς αγώνες που κράτησαν μια εικοσαετία (535-554 μ.Χ.), διαλύθηκε το βασίλειο των Οστρογόθων¹. η Ιταλία επανήλθε στην αυτοκρατορική εξουσία και με νομοθετική πράξη του Ιουστινιανού οργανώθηκε κατά τον ίδιο τρόπο που ίσχυε πριν από την ίδρυση του Οστρογοθικού κράτους.

♦ Στην Ισπανία επιχειρήθηκε εκστρατεία εναντίον των Βησιγόθων τη χρονιά που τελείωνε ο εξαντλητικός Οστρογοθικός πόλεμος (554 μ.Χ.). Αποτέλεσμα αυτής της επιχείρησης ήταν η κατάληψη της νοτιο-

ανατολικής περιοχής της Ιβηρικής χερσονήσου και η ένταξή της στις αυτοκρατορικές κτήσεις.

1. Η επιστολή του στρατηγού Βελισάριου προς τον Ιουστινιανό για την αποστολή στρατιωτικής βοήθειας στην Ιταλία

«Πήγαμε στην Ιταλία, μεγάλε βασιλιά, χωρίς να έχουμε στρατιώτες, άλογα, όπλα και χρήματα, χωρίς δηλαδή τα εφόδια εκείνα που, αν δεν τα έχει κάποιος σε αφθονία, είναι αδύνατο να κάνει πόλεμο. Γιατί, αν και προσπαθήσαμε γυρνώντας στη Θράκη και στην Ιλλυρία, συγκεντρώσαμε πολύ λίγους στρατιώτες, αξιολύπητους, που δεν έχουν εξοπλισμό και είναι εντελώς αμάθητοι από πόλεμο. Αλλά βλέπουμε και αυτούς που έχουν απομείνει στην

Ιταλία. Είναι λίγοι, φοβούνται τους εχθρούς και έχουν χαμηλά το ηθικό τους, γιατί έχουν νικηθεί πολλές φορές από κείνους. Είναι άνθρωποι που κατόρθωσαν να ξεφύγουν από τον εχθρό αφού εγκατέλειψαν τα άλογά τους και πέταξαν τα όπλα τους. Τέλος, είναι αδύνατο να βρούμε χρήματα στην Ιταλία, γιατί την έχουν καταλάβει πάλι οι εχθροί...».

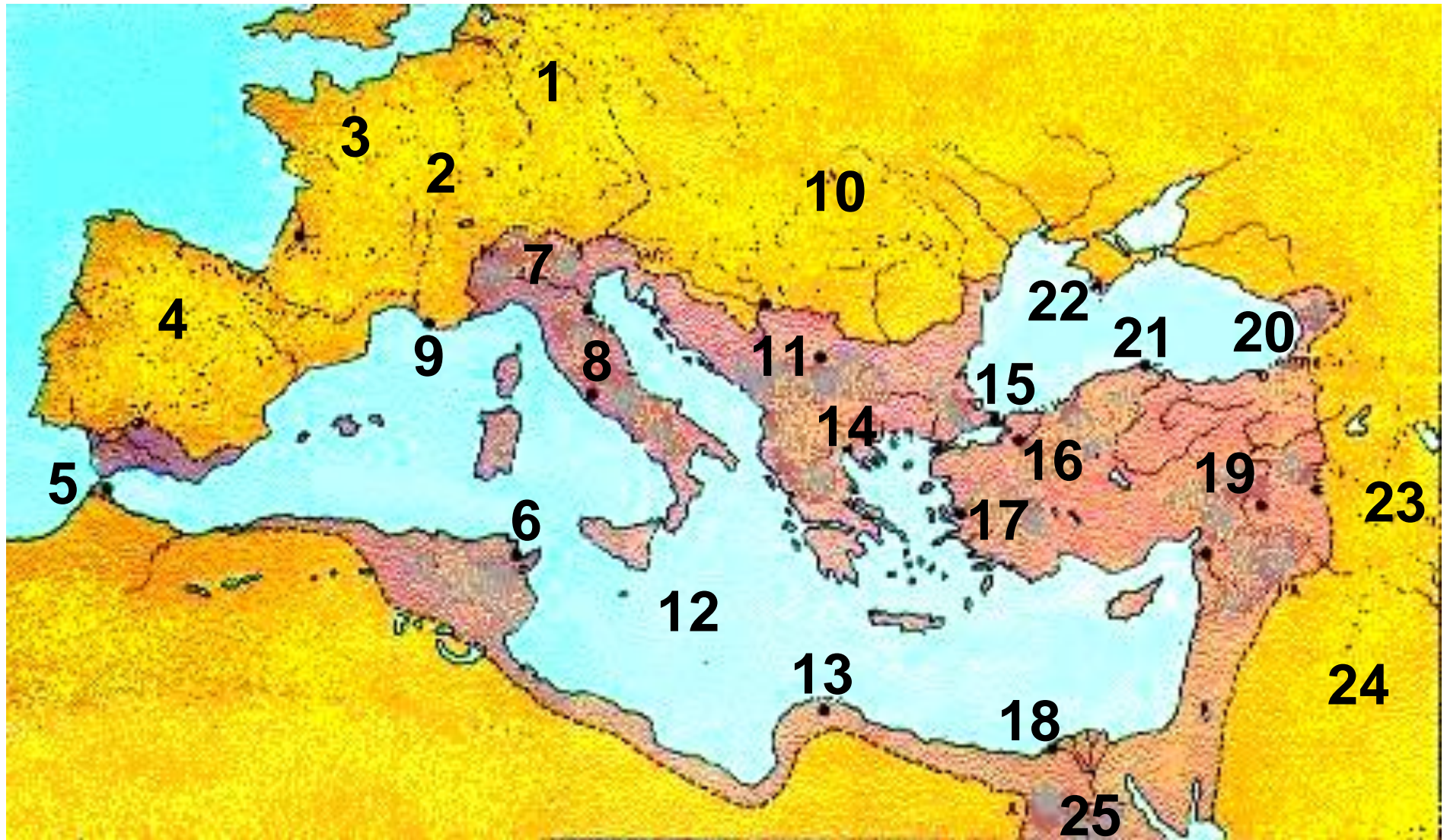
**Προκόπιος, Ιστορία των πολέμων,
VII, XII, 3-7.**

Αμυντικοί πόλεμοι στην Ανατολή και στο Δούναβη.

♦ Στα ασιατικά σύνορα κύριος αντίπαλος της αυτοκρατορίας ήταν οι Πέρσες. Οι αγώνες εναντίον τους, με ενδιάμεσες ανάπαυλες ειρηνικών ελιγμών, διήρκεσαν περίπου τριάντα χρόνια και χωρίζονται σε

τρεις φάσεις (527-532,540-545 και 549-562 μ.Χ.). Ο Ιουστινιανός αντιμετώπισε τον περσικό κίνδυνο με ιδιαίτερα προσεγμένο σχεδιασμό, που αποσκοπούσε στην αποφυγή μεγάλων πολεμικών συγκρούσεων και στην οργάνωση συστήματος συνοριακής άμυνας. Τελικά, το συνοριακό καθεστώς μεταξύ των δύο κρατών επανήλθε σ' αυτό που ίσχυε τον 3ο αι. μ.Χ.

♦ Στα βόρεια σύνορα δεν εφαρμόστηκε από τον αυτοκράτορα κάποια ιδιαίτερη πολιτική, γι' αυτό και η κατάσταση στη συνοριακή γραμμή του Δούναβη έμεινε ανεξέλεγκτη. Ο Ιουστινιανός, λόγω των στρατιωτικών αναγκών που είχε στη Δύση και στην Ανατολή, υποχρεώθηκε να αποσύρει στρατεύματα από τα βόρεια σύνορα. Η κατάσταση αυτή ενθάρρυνε τις διεισδύσεις νέων λαών,

 Το βυζαντινό κράτος

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟ 565 μ.Χ. (ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ)

1. ΣΑΞΟΝΕΣ	2. ΚΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΩΝ	3. Παρίσι
4. ΒΗΣΙΓΟΤΘΟΙ	5. Σέπτο	6. Καρχηδόνα
7. Μεδιολάνο	8. Ρώμη	9. Μασσαλία
10. ΣΛΑΒΟΙ	11. Ναϊσσός	
12. ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛ.		13. Κυρήνη
14. Θεσσαλονίκη		15. Κωνσταντινούπολη
16. Νίκαια	17. Σμύρνη	18. Αλεξάνδρεια
19. Εδεσσα	20. Τραπεζούντα	21. Σινώπη
22. Χερσώνα	23. Άρβηλα	
24 ΠΕΡΣΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ		25. ΑΙΓΥΠΤΟΣ

2. Ο «εκσλαβισμός» των Ελλήνων. Ο ιστορικός Ι.Φ. Φαλμεράϋερ, για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας, διατύπωσε τη θεωρία του εκσλαβισμού των συγχρόνων Ελλήνων, προβάλλοντας ως επιχείρημα τις σλαβικές επιδρομές που έγιναν στον ελλαδικό χώρο τον 6ο αι.

Ο ελληνικός λαός, που πριν από τον τρωικό πόλεμο έως τον έκτο μετά Χριστόν αιώνα κατοίκησε την Πελοπόννησο και τη χερσαία χώρα βορειότερα, δεν υπάρχει πια σήμερα. Ατυχείς περιστάσεις κάθε είδους επέφεραν την τελειωτική παρακμή του, τον περιορισμό του σε τελείως ασήμαντα υπολείμματα και την επιμιξία του με ξένους, ώστε να σβήσει ολοκληρωτικά ο αρχικός του χαρακτήρας και να εξαλειφθούν,

κατά την έκφραση ενός από τους πιο ένθερμους και προικισμένους αντιπάλους μου, μέσα στο γενικό μετασχηματισμό, ακόμα και τα τελευταία ίχνη του αρχαίου ελληνικού βίου. Αυτή η διδασκαλία, που αρχικά είχε την έννοια ιστορικού πειράματος, μπαίνει εφεξής στη σειρά των αδιαφιλονίκητων ιστορικών αληθειών. Έχει γίνει πραγματικότητα που χωρίς εθελούσια τύφλωση δεν μπορεί να αρνηθεί κανείς.

Ι.Φ. Φαλμεράϋερ, Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων,
μετ. Κ.Π. Ρωμανός,
εκδ. Νεφέλη 1984, σ. 127-128.

κυρίως Σλάβων ενωμένων με κατά-
οιπα των ουνικών φυλών του Αττί-
λα. Πολλές φορές παραβίασαν τη
συνοριακή γραμμή του Δούναβη

και εισχώρησαν νοτιότερα. Σε μια απ' αυτές τις επιδρομές (558 μ.Χ.) απείλησαν την ίδια την πρωτεύουσα και έφτασαν λεηλατώντας μέχρι τις ακτές του Ιονίου και τον Ισθμό της Κορίνθου. Η διείσδυσή τους, ωστόσο, σε εδάφη της νότιας Βαλκανικής ήταν περιορισμένη και σε κανένα μέρος της Ελλάδας δεν έγιναν σλαβικές εγκαταστάσεις κατά τις τελευταίες δεκαετίες του 6ου αι.²

Ο Ιουστινιανός, κρινόμενος από την εξωτερική του πολιτική, φαίνεται ότι λειτούργησε ως Ρωμαίος αυτοκράτορας, που ήταν δέσμιος της ιδέας της αποκατάστασης της ρωμαϊκής οικουμένης. Προς στιγμή δημιουργήθηκε η αίσθηση ότι με την εφαρμογή αυτής της ιδέας επιτεύχθηκε και η ρωμαϊκή ειρήνη. Η οικονομική εξάντληση όμως της

αυτοκρατορίας και η εμφάνιση νέων εχθρών στα βόρεια σύνορα υπήρξαν οι αιτίες για την αναγκαστική αναθεώρηση αυτής της πολιτικής από τους διαδόχους του. Έτσι, η αυτοκρατορία μετά από λίγο περιορίστηκε στο ανατολικό της τμήμα.

2.2 Η ελληνοχριστιανική οικουμένη

Ενώ στην εξωτερική του πολιτική ο Ιουστινιανός εμπνεύστηκε από το όραμα της παλαιάς ρωμαϊκής οικουμένης, στην εσωτερική οργάνωση εφάρμοσε καινοτόμες ιδέες, που συνέβαλαν στη διαμόρφωση της βυζαντινής φυσιογνωμίας του κράτους.

Η εσωτερική πολιτική του Ιουστινιανού στόχευε στη συνοχή μιας

**κοινότητας λαών, των οποίων συν-
δετικά στοιχεία αποτέλεσαν η ελλη-
νική πολιτιστική παράδοση και η
χριστιανική πίστη. Η ρωμαϊκή οι-
κουμένη με την πολιτική αυτή μετε-
ξελίχθηκε σε ελληνοχριστιανική.**

**Τα κύρια σημεία της εσωτερικής
πολιτικής του Ιουστινιανού ήταν τα
ακόλουθα:**

**♦ Ισχυροποιήθηκε η απόλυτη μο-
ναρχία. Αφορμή για το σχηματισμό
ισχυρής κεντρικής εξουσίας, έδωσε
η Στάση του Νίκα* (532 μ.Χ.). Η κα-
ταστολή της εξέγερσης αυτής συν-
δέθηκε με τη θεωρητική θεμελίωση
της μοναρχίας από τον Ιουστινιανό.
Σύμφωνα με αυτήν, ο αυτοκράτο-
ρας ήταν ο εκλεκτός του Θεού, στον
οποίο είχε δοθεί σε ένδειξη εμπι-
στοσύνης το προνόμιο να κυβερνά
για το καλό των υπηκόων του.**

♦ **Επιβλήθηκε μια θρησκεία και ένα δόγμα***. Ο Ιουστινιανός αντιμετώπισε με σκληρότητα τα κατάλοιπα των αρχαίων θρησκειών. Για το λόγο αυτό έκλεισε τη νεοπλατωνική σχολή των Αθηνών (529 μ.Χ.) και δήμευσε την περιουσία της. Εξόντωσε, παράλληλα, τις θρησκευτικές μειονότητες. Με επιείκεια συμπεριφέρθηκε μόνο προς τους Εβραίους, γι' αυτό και διατηρήθηκε η θρησκεία τους. Πραγματοποιήθηκε ιεραποστολικό έργο για τον εκχριστιανισμό ειδωλολατρικών γειτονικών λαών, στον Καύκασο, στη Νουβία (σημ. Σουδάν), στη Σαχάρα και στο Δούναβη. Οικοδόμησε, τέλος, την Αγία Σοφία, το καύχημα της χριστιανικής αρχιτεκτονικής.

♦ **Έγινε συστηματική κωδικοποίηση του Δικαίου.** Το νομοθετικό έργο του Ιουστινιανού είναι η σπου-

Νομοθετικό έργο Ιουστινιανού

Ιουστινιάνειος κώδικας
(529 και 534)

Πανδέκτης (533)

Εισηγήσεις (533)

Νεαρές (μετά το 534)

} σε λατινική
γλώσσα

} σε ελληνική
γλώσσα

δαιότερη σε σημασία πλευρά της εσωτερικής του πολιτικής. Το κύριο μέρος του νομοθετικού έργου ήταν γραμμένο στη λατινική· οι καινούργιοι, ωστόσο, νόμοι εκδόθηκαν στην ελληνική γλώσσα για να είναι κατανοητοί από το λαό. Η κωδικοποίηση των νόμων της εποχής του Ιουστινιανού έγινε γνωστή το 16ο αιώνα ως **Corpus juris civilis** (αστικό δίκαιο) και αποτέλεσε τη βάση της νεότερης νομοθεσίας των ευρωπαϊκών κρατών.

Προτομή πιθανώς της Θεοδώρας (6ος αι.). Ήταν γυναίκα με ισχυρή θέληση. Αποδείχθηκε υποδειγματική σύντροφος και συνεργάτιδα του Ιουστινιανού. (Μιλάνο, Castello Sforzesco)

♦ Θεμελιώθηκε νέο διοικητικό σύστημα που απέτρεψε τον εκφουδαρχισμό της αυτοκρατορίας. Με μια σειρά από καινούργια νομοθετικά διατάγματα (Νεαρές) παραχώρησε την πολιτική εξουσία στους στρατιωτικούς διοικητές των περιοχών που ήταν περισσότερο εκτεθειμένες σε εχθρικές επιθέσεις. Αυτή η διοικητική καινοτομία ήταν η βάση ενός νέου διοικητικού συστήματος, που θα επεκτεινόταν και θα εφαρμοζόταν αργότερα σ' όλη

την αυτοκρατορία. Το μέτρο αυτό στόχευε, εκτός των άλλων, στην αντιμετώπιση της ανάπτυξης των μεγάλων γαιοκτησιών. Με επιμέρους διατάγματα προσπάθησε να πλήξει τους «δυνατούς», δηλαδή τους μεγαλοκτηματίες της εποχής³. Έτσι περιορίστηκε η ανάπτυξη της μεγάλης γαιοκτησίας και αποτράπηκε η διαμόρφωση κατάστασης ανάλογης με αυτή που παρατηρήθηκε στο δυτικό μεσαιωνικό κόσμο.

3. Νομοθετικό μέτρο του Ιουστινιανού αντιμετωπίζει το πρόβλημα του εκφεουδαρχισμού της αυτοκρατορίας

Προστασίες άδικες για τις οποίες πληροφορούμαστε ότι γίνονται στις δικές μας επαρχίες, θα επιχειρήσεις

με κάθε τρόπο να τις σταματήσεις, μην επιτρέποντας σε κανένα να ζει σε βάρος της ζωής των άλλων ούτε να οικειοποιείται τα κτήματα που δεν του ανήκουν από πουθενά, ούτε να υπόσχεται προστασία προς βλάβη των άλλων ούτε, για να εξουδετερώσουν το κράτος, να αντιτάξουν τη δική τους δύναμη. Αλλά ούτε να σε απασχολεί, ποια εξουσία διαθέτουν αυτοί που πράττουν αυτά, διότι σου είναι αρκετός, κυρίως για την εξασφάλιση πληρέστερης εξουσίας, ο νόμος και η βασιλική ευμένεια.

(Ιουστινιανού Α', Νεαρά του έτους 535) Ι. Καραγιαννόπουλου, Η Βυζαντινή ιστορία από τις πηγές, εκδ. Βάνιας 1996, σ. 186.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Οι αγώνες των στρατευμάτων του Ιουστινιανού στην Ιταλία κράτησαν είκοσι περίπου χρόνια. Ο στρατηγός Βελισάριος σε επιστολή του παρουσιάζει την κατάσταση που επικρατούσε σ' αυτή την περιοχή (παράθεμα 1). Ποια εικόνα διαμορφώνετε από την ανάγνωση του αποσπάσματος της επιστολής;

2. Να αναφέρετε τους βασικούς στόχους της εξωτερικής και εσωτερικής πολιτικής του Ιουστινιανού και να εξηγήσετε σε ποιον από τους δύο τομείς η πολιτική του υπήρξε αποτελεσματική.

3. Γιατί οι ιδέες που εφάρμοσε ο Ιουστινιανός στην εσωτερική του πολιτική μπορεί να χαρακτηριστούν καινοτόμες;

4. Ποιο τομέα της εσωτερικής πολιτικής του Ιουστινιανού θεωρείτε σημαντικότερο σε ό,τι αφορά την οργάνωση και την ιστορική πορεία του κράτους; Να τεκμηριώσετε την άποψή σας.

3. Τα γράμματα και οι τέχνες

Στη διάρκεια της ύστερης αρχαιότητας (4ος-6ος αι. μ.Χ.) τρεις παράγοντες - ρωμαϊκή κρατική παράδοση, ελληνική παιδεία, χριστιανική πίστη - είναι φανερό ότι διαμόρφωσαν βαθμιαία αλλά σταθερά το χαρακτήρα του Ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους. Η παράλειψη ενός από τους τρεις αυτούς παράγοντες καθιστά δύσκολη ως αδύνατη την κατανόηση της ιστορικής πραγματικότητας του Βυζαντίου. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο αναπτύχθηκε ο πνευματικός πολιτισμός της ύστερης αρχαιότητας, επηρεασμένος αφενός από την ελληνορωμαϊκή πνευματική παράδοση και αφετέρου από τα θεολογικά δόγματα και τις λατρευτικές ανάγκες του Χριστιανισμού.

3.1 Η πνευματική ανάπτυξη

Η αξία της κλασικής παιδείας και η επίδραση της αρχαίας ελληνικής γραμματείας κατά την περίοδο της ύστερης αρχαιότητας είναι έκδηλη τόσο στους λόγιους τους εμπνευσμένους από το ελληνικό-εθνικό πνεύμα όσο και στους Πατέρες της Εκκλησίας.

Στα πνευματικά κέντρα της Ανατολής, όπως ήταν η Αλεξάνδρεια, η Αντιόχεια και η Αθήνα, προστέθηκε η νέα πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας. Στα κέντρα αυτά καλλιεργήθηκε η φιλοσοφία και η ρητορική και εξελίχθηκε η χριστιανική σκέψη.

Από τα πρώτα βήματά του το Ανατολικό κράτος κατανόησε την ανάγκη αποδοχής και υποστήριξης της ελληνικής παιδείας. Αυτό γίνεται φανερό από την απόφαση του

Μικρογραφία του παλαιότερου εικονογραφημένου Ευαγγελίου (6ος αι.). Στην εικόνα ο Ευαγγελιστής Μάρκος πάνω σ' ένα ειλητάριο*.

Δίπλα του μια προσωποποίηση του υπαγορεύει το κείμενο και τον εμπνέει.

(Καλαβρία, Αρχιεπισκοπή Rossano)

αυτοκράτορα Κωνσταντίου να ιδρύσει στην Κωνσταντινούπολη βασιλική βιβλιοθήκη, η οποία περιελάμβανε και εργαστήριο αντιγραφής χειρογράφων βιβλίων. Εκεί εργάστηκαν καλλιγράφοι για την αντιγραφή παλαιών χειρογράφων, που συνέβαλαν με το έργο τους στη διατήρηση της αρχαίας ελληνικής και ρωμαϊκής γραμματείας.

Η ελληνική παιδεία ενισχύθηκε από τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο Β΄ με την ίδρυση στην Κωνσταντινούπολη του Πανδιδακτηρίου (425 μ.Χ.), του πρώτου κρατικού πανεπιστημίου. Στην ίδρυσή του συνέβαλαν δύο γυναίκες, η Αθηναΐδα-Ευδοκία και η Πουλχερία, σύζυγος και αδελφή αντίστοιχα του Θεοδοσίου Β΄, που διέθεταν ελληνική παιδεία.

Ο Ιουστινιανός, αν και έκλεισε τις φιλοσοφικές σχολές των Αθηνών, επειδή ήταν κέντρα της εθνικής-ειδωλολατρικής παιδείας, εντούτοις διατήρησε τη φιλοσοφική σχολή της Αλεξάνδρειας και παράλληλα ενίσχυσε τις νομικές σπουδές στο Πανδιδακτήριο. Πρέπει να επισημάνουμε ότι, ανεξάρτητα από το Πανδιδακτήριο, στο οποίο δε διδασκόταν η θεολογία, ιδρύθηκε τον 5ο αι.

μ.Χ. και λειτούργησε υπό την αιγίδα του πατριαρχείου θεολογική σχολή.

Είναι φανερό ότι υπήρχε διάκριση εξ αρχής μεταξύ των λογίων της «θύραθεν» (= από τη θύρα, από έξω) παιδείας, δηλαδή της ειδωλολατρικής, και της εκκλησιαστικής. Στην πρώτη ομάδα ανήκαν οι σπουδαίοι ρήτορες και φιλόσοφοι **Λιβάνιος και Θεμίστιος καθώς και ο αυτοκράτορας **Ιουλιανός**¹. Στη δεύτερη οι μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίοι αποδέχθηκαν την αξία της ελληνικής παιδείας και παράλληλα με τις εκκλησιαστικές τους υποχρεώσεις φρόντισαν για την πνευματική ανάπτυξη του λαού. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε σ' αυτή την ομάδα το **Μ. Βασίλειο**, το **Γρηγόριο Ναζιανζηνό**, το **Γρηγόριο****

Νύσσης, τον Ιω. Χρυσόστομο και το Συνέσιο τον Κυρηναίο.

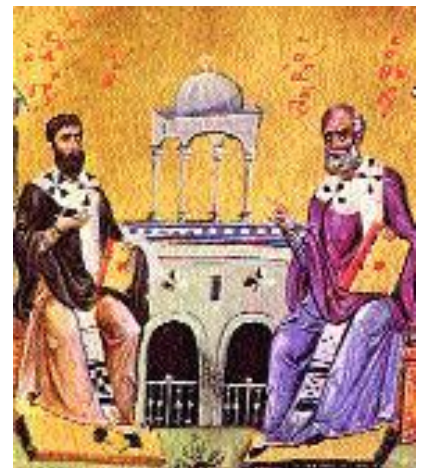
1. Ο φιλόσοφος Λιβάνιος σε λόγο του στρέφεται κατά των Χριστιανών που καταστρέφουν τους αρχαίους ναούς

... Εσύ βέβαια δεν έβγαλες διαταγή να μένουν κλειστά τα ιερά και να μη συχνάζει κανένας σ' αυτά και δεν απαγόρευες τη φωτιά και το λιβάνι και τις τιμές από τα κάθε είδους θυμιάματα. Οι μαυροφόροι όμως αυτοί που, ενώ τρώνε περισσότερο και από τους ελέφαντες... το κρύβουν αυτό... Όσο υπάρχει, βασιλιά, ο νόμος σου και είναι σε ισχύ, ορμούν επάνω στα ιερά με ξύλα, πέτρες και σίδερα κι άλλοι χωρίς αυτά, με τα χέρια και τα πόδια.

Ἐπειτα τα πάντα γίνονται λεία των κατοίκων της Μυσίας, αφού καταστραφούν οι στέγες, κατεδαφιστούν τα σπίτια, κομματιαστούν τα αγάλματα, αναποδογυριστούν οι βωμοί, ενώ οι ιερείς πρέπει να σωπαίνουν ή να πεθάνουν.

Λιβάνιος, Προς Θεοδόσιον.
Υπέρ των ιερών, §6.

Μικρογραφία χειρογράφου (11ος αι.). Εικονίζονται δύο από τους μεγάλους Πατέρες της Εκκλησίας, εξαίρετοι φιλόσοφοι της εποχής τους, ο Γρηγόριος Νύσσης και ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός. (Άγιο Όρος, Μονή Διονυσίου)

Οι ιστοριογράφοι της ύστερης αρχαιότητας αναζήτησαν τα πρότυπά τους στους ιστορικούς της κλασικής εποχής. Χρησιμοποίησαν την αττική διάλεκτο και έγραψαν σύγχρονη με την εποχή τους ιστορία. Ο σπουδαιότερος είναι ο Προκόπιος, ο οποίος έζησε τους χρόνους του Ιουστινιανού και παρέδωσε σε τρία έργα την ιστορία της δράσης και της προσωπικής ζωής του μεγάλου αυτού αυτοκράτορα.

Εκτός από τους ιστορικούς, ιστορικού περιεχομένου πονήματα έγραψαν και άλλοι, οι οποίοι εξιστορούν γεγονότα όχι μόνο σύγχρονα με την εποχή τους αλλά ξεκινώντας από την κτίση του κόσμου. Αυτοί ονομάζονται χρονογράφοι. Ο πιο γνωστός χρονογράφος του 6ου αιώνα είναι ο Ιωάννης Μαλάλας, ο οποίος εξιστορεί στη χρονογραφία

του γεγονότα από τη μυθική ιστορία των Αιγυπτίων έως και τη βασιλεία του Ιουστινιανού.

Ένα είδος ιστοριογραφίας που άρχισε να διαμορφώνεται αυτή την εποχή και έκτοτε αναπτύχθηκε ιδιαίτερα ήταν οι «**Βίοι Αγίων**». Οι συγγραφείς αυτών των έργων ήταν μοναχοί ή Πατέρες της Εκκλησίας, που σκοπό είχαν να προβάλλουν το έργο και τη ζωή ενάρετων χριστιανών που αγίασαν. Έγραψαν σε λαϊκή κυρίως γλώσσα και θέλησαν με το συγγραφικό τους έργο να τονώσουν το θρησκευτικό συναίσθημα του λαού. Ο πιο γνωστός εκπρόσωπος αυτού του είδους, τον 6ο αιώνα, ήταν ο **Ιωάννης Μόσχος**.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ 7ου ΤΟΜΟΥ

VII. Η ΥΣΤΕΡΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ (4ος-6ος αι. μ.Χ.)

1. Η μετεξέλιξη του Ρωμαϊκού κράτους (4ος-5ος αι. μ.Χ.)

1.1 Ο Διοκλητιανός και η αναδιοργάνωση της αυτοκρατορίας.....	11
1.2 Μ. Κωνσταντίνος: Εκχριστιανισμός και ισχυροποίηση της ρωμαϊκής Ανατολής	16
1.3 Οι θρησκευτικές εξελίξεις.....	33
1.4 Ο εξελληνισμός του Ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους ...	56
1.5 Η μεγάλη μετανάστευση των λαών. Το τέλος του Δυτικού Ρωμαϊκού κράτους	65
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	86

2. Η εποχή του Ιουστινιανού

2.1 Ανασύσταση της ρωμαϊκής οικουμένης	90
2.2 Η ελληνοχριστιανική οικου- μένη	101
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	108

3. Τα γράμματα και οι τέχνες

3.1 Η πνευματική ανάπτυξη	111
--	------------

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.